

Załącznik nr 2
do Uchwały Nr 2/2017
Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej
z dnia 12 stycznia 2017 r. ze zm.
(Tekst ujednolicony)

RAPORT Z WIZYTACJI

(profil praktyczny)

dokonanej w dniach 16-17 kwietnia 2019 na kierunku

sztuki nowoczesne – Design now!

prowadzonym

na Wydziale Nauk Pedagogicznych

Dolnośląskiej Szkoły Wyższej we Wrocławiu

Warszawa, 2019

Spis treści

1. Informacja o wizytacji i jej przebiegu	4
1.1. Skład zespołu oceniającego Polskiej Komisji Akredytacyjnej.....	4
1.2. Informacja o procesie oceny	4
2. Podstawowe informacje o programie kształcenia na ocenianym kierunku	6
3. Ogólna ocena spełnienia kryteriów oceny programowej	7
4. Szczegółowy opis spełnienia kryteriów oceny programowej.....	8
Kryterium 1. Koncepcja kształcenia i jej zgodność z misją oraz strategią uczelni.....	8
Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 1	8
Uzasadnienie, z uwzględnieniem mocnych i słabych stron.....	6
Dobre praktyki	8
Zalecenia	8
Kryterium 2. Program kształcenia oraz możliwość osiągnięcia zakładanych efektów kształcenia	9
Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 2.....	9
Uzasadnienie, z uwzględnieniem mocnych i słabych stron.....	33
Dobre praktyki	37
Zalecenia	37
Kryterium 3. Skuteczność wewnętrznego systemu zapewnienia jakości kształcenia	39
Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 3.....	39
Uzasadnienie, z uwzględnieniem mocnych i słabych stron.....	43
Dobre praktyki	44
Zalecenia	44
Kryterium 4. Kadra prowadząca proces kształcenia	45
Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 4.....	45
Uzasadnienie, z uwzględnieniem mocnych i słabych stron.....	51
Dobre praktyki	53
Zalecenia	53
Kryterium 5. Współpraca z otoczeniem społeczno-gospodarczym w procesie kształcenia.....	53
Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 5.....	53
Uzasadnienie, z uwzględnieniem mocnych i słabych stron.....	55
Dobre praktyki	56
Zalecenia	56
Kryterium 6. Umiejdzynarodowienie procesu kształcenia	57
Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 6.....	57

Uzasadnienie, z uwzględnieniem mocnych i słabych stron.....	58
Dobre praktyki	58
Zalecenia	58
Kryterium 7. Infrastruktura wykorzystywana w procesie kształcenia	59
Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 7.....	59
Uzasadnienie, z uwzględnieniem mocnych i słabych stron.....	63
Dobre praktyki	64
Zalecenia	64
Kryterium 8. Opieka nad studentami oraz wsparcie w procesie uczenia się i osiągnięcia efektów kształcenia	64
Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 8.....	64
Uzasadnienie, z uwzględnieniem mocnych i słabych stron.....	67
Dobre praktyki	68
Zalecenia	68
5. Ocena dostosowania się jednostki do zaleceń z ostatniej oceny PKA, w odniesieniu do wyników bieżącej oceny.....	68
Załączniki:	68
Załącznik nr 1. Podstawa prawna oceny jakości kształcenia.....	68
Załącznik nr 2. Szczegółowy harmonogram przeprowadzonej wizytacji uwzględniający podział zadań pomiędzy członków zespołu oceniającego	69
Załącznik nr 3. Ocena wybranych prac etapowych i dyplomowych.....	70
Załącznik nr 4. Wykaz modułów zajęć, których obsada zajęć jest nieprawidłowa	95
Załącznik nr 5. Informacja o hospitowanych zajęciach i ich ocena	96

1. Informacja o wizytacji i jej przebiegu

1.1. Skład zespołu oceniającego Polskiej Komisji Akredytacyjnej

Przewodnicząca: prof. dr hab. Urszula Ślusarczyk, ekspert PKA

członkowie:

1. prof. dr hab. Dariusz Dolański, ekspert PKA
2. prof. dr hab. Marek Średniawa, ekspert PKA
3. mgr inż. Małgorzata Piechowicz, ekspert ds. postępowania oceniającego PKA
4. Piotr Kulczycki, ekspert ds. pracodawców PKA
5. Maciej Smukowski, ekspert ds. studenckich PKA

1.2. Informacja o procesie oceny

Ocena jakości kształcenia na kierunku „sztuki nowoczesne – design now!” prowadzonym na Wydziale Nauk Pedagogicznych Dolnośląskiej Szkoły Wyższej we Wrocławiu została przeprowadzona z inicjatywy Polskiej Komisji Akredytacyjnej w ramach harmonogramu prac określonych przez Komisję na rok akademicki 2018/2019. Polska Komisja Akredytacyjna po raz pierwszy oceniała jakość kształcenia na ww. kierunku.

Wizytacja została przygotowana i przeprowadzona zgodnie z obowiązującą procedurą. Zespół Oceniający PKA zapoznał się z raportem samooceny przekazanym przez Władze Uczelni. Wizytacja rozpoczęła się od spotkania z Władzami Uczelni oraz Wydziału, a dalszy jej przebieg odbywał się zgodnie z ustalonym wcześniej harmonogramem. W trakcie wizytacji przeprowadzono spotkania m.in. z autorami Raportu Samooceny, członkami zespołów zajmujących się zapewnianiem jakości kształcenia, pracownikami odpowiedzialnymi za zasoby biblioteczne i pracę biblioteki, pracownikiem biura karier, koordynatorem ds. praktyk, przedstawicielami Samorządu Studentów, studentami oraz nauczycielami akademickimi. Ponadto przeprowadzono hospitacje zajęć dydaktycznych, dokonano oceny losowo wybranych prac etapowych i dyplomowych, a także przeglądu bazy dydaktycznej wykorzystywanej w procesie kształcenia. Przed zakończeniem wizytacji sformułowano wstępne uwagi i zalecenia, o których Przewodnicząca Zespołu oraz współpracujący z nią eksperci poinformowali władze Uczelni i Wydziału na spotkaniu podsumowującym.

Podstawa prawna oceny została określona w Załączniku nr 1, a szczegółowy harmonogram przeprowadzonej wizytacji, uwzględniający podział zadań pomiędzy członków zespołu oceniającego, w Załączniku nr 2.

Podstawa prawna oceny została określona w Załączniku nr 1, a szczegółowy harmonogram przeprowadzonej wizytacji, uwzględniający podział zadań pomiędzy członków zespołu oceniającego, w Załączniku nr 2.

2. Podstawowe informacje o programie kształcenia na ocenianym kierunku

Nazwa kierunku studiów	Sztuki nowoczesne – Disign now!	
Poziom kształcenia (studia I stopnia/studia II stopnia/jednolite studia magisterskie)	Studia I stopnia	
Profil kształcenia	Praktyczny	
Forma studiów (stacjonarne/niestacjonarne)	Stacjonarne i niestacjonarne	
Nazwa obszaru kształcenia, do którego został przyporządkowany kierunek (w przypadku, gdy kierunek został przyporządkowany do więcej niż jednego obszaru kształcenia należy podać procentowy udział liczby punktów ECTS dla każdego z tych obszarów w liczbie punktów ECTS przewidzianej w planie studiów do uzyskania kwalifikacji odpowiadającej poziomowi kształcenia)	1. obszar nauk humanistycznych 33,06%-34,44% 2. obszar nauk społecznych 22,78%-33,89% 3. obszar sztuki 41,94%-44,44%	
Dziedziny nauki/sztuki oraz dyscypliny naukowe/artystyczne, do których odnoszą się efekty kształcenia na ocenianym kierunku (zgodnie z rozporządzeniem MNiSW z dnia 8 sierpnia 2011 w sprawie obszarów wiedzy, dziedzin nauki i sztuki oraz dyscyplin naukowych i artystycznych, Dz.U. 2011 nr 179 poz. 1065)	1. dziedzina nauk humanistycznych: – filozofia, – historia sztuki, – kulturoznawstwo, – nauki o sztuce, 2. dziedzina nauk społecznych: – nauki o mediach, – nauki o poznaniu i komunikacji społecznej, – pedagogika, – psychologia, – socjologia, 3. dziedzina nauk ekonomicznych: – nauki o zarządzaniu 4. dziedzina sztuk filmowych, 5. dziedzina sztuk teatralnych 6. dziedzina sztuk plastycznych: – sztuki piękne, – sztuki projektowe.	
Liczba semestrów i liczba punktów ECTS przewidziana w planie studiów do uzyskania kwalifikacji odpowiadającej poziomowi kształcenia	6 semestrów/180 ECTS	
Wymiar praktyk zawodowych / liczba godzin praktyk	nieokreślony/260 godzin	
Specjalności realizowane w ramach kierunku studiów	1) performatyka i film 2) projektowanie, media, nowe technologie	
Tytuł zawodowy uzyskiwany przez absolwentów	Licencjat	
	Studia stacjonarne	Studia niestacjonarne
Liczba studentów kierunku	12	34
Liczba godzin zajęć wymagających bezpośredniego udziału nauczycieli akademickich i studentów na studiach stacjonarnych	2444 (w tym praktyki)	1184 (w tym praktyki)

3. Ogólna ocena spełnienia kryteriów oceny programowej

Kryterium	Ocena stopnia spełnienia kryterium ¹ Wyróżniająca / W pełni / Zadowalająca/ Częściowa / Negatywna
Kryterium 1. Koncepcja kształcenia i jej zgodność z misją oraz strategią uczelni	Częściowa
Kryterium 2. Program kształcenia oraz możliwość osiągnięcia zakładanych efektów kształcenia	Częściowa
Kryterium 3. Skuteczność wewnętrznego systemu zapewnienia jakości kształcenia	Zadowalająca
Kryterium 4. Kadra prowadząca proces kształcenia	Zadowalająca
Kryterium 5. Współpraca z otoczeniem społeczno-gospodarczym w procesie kształcenia	Częściowa
Kryterium 6. Umiędzynarodowienie procesu kształcenia	Zadowalająca
Kryterium 7. Infrastruktura wykorzystywana w procesie kształcenia	Zadowalająca
Kryterium 8. Opieka nad studentami oraz wsparcie w procesie uczenia się i osiągania efektów kształcenia	W pełni

Jeżeli argumenty przedstawione w odpowiedzi na raport z wizytacji lub wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy będą uzasadniały zmianę uprzednio sformułowanych ocen, raport powinien zostać uzupełniony. Należy, w odniesieniu do każdego z kryteriów, w obrębie którego ocena została zmieniona, wskazać dokumenty, przedstawić dodatkowe argumenty i informacje oraz syntetyczne wyjaśnienia przyczyn, które spowodowały zmianę, a ostateczną ocenę umieścić w tabeli 1.

Tabela 1

Kryterium	Ocena spełnienia kryterium ¹ Wyróżniająca / W pełni / Zadowalająca/ Częściowa
Uwaga: należy wymienić tylko te kryteria, w odniesieniu do których nastąpiła zmiana oceny	

¹ W przypadku gdy oceny dla poszczególnych poziomów kształcenia różnią się, należy wpisać ocenę dla każdego poziomu odrębnie.

4. Szczegółowy opis spełnienia kryteriów oceny programowej

Kryterium 1. Koncepcja kształcenia i jej zgodność z misją oraz strategią uczelni

1.1.Koncepcja kształcenia

1.2.Prace rozwojowe w obszarach działalności zawodowej/gospodarczej właściwych dla kierunku studiów

1.3.Efekty kształcenia

Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 1

1.1.

Dolnośląska Szkoła Wyższa we Wrocławiu jest uczelnią niepubliczną utworzoną w roku 1997. Uczelnia posiada strategię rozwoju na lata 2017-2020. Strategia ta nie określa celów strategicznych rozwoju uczelni ani w zakresie obszarów kształcenia, ani w zakresie dziedzin nauki i dyscyplin naukowych, w których uczelnia chce rozwijać badania naukowe i prace rozwojowe. Kierunek studiów prowadzony jest na Wydziale Nauk Pedagogicznych i dyscyplina naukowa pedagogika jest jedną z dwunastu dyscyplin naukowych, do których jednostka odniosła kierunkowe efekty kształcenia, przy czym wg *Raportu samooceny* kierunkowe efekty kształcenia odnoszą się w najmniejszej części do obszaru nauk społecznych (22,78%-33,89%) w zakresie dwóch dziedzin nauki i sześciu dyscyplin naukowych. W związku z tym pedagogika na pewno nie stanowi wiodącej dyscypliny naukowej dla ocenianego kierunku. Wiodącym obszarem kształcenia (choć nie większościowym), do którego odnoszą się kierunkowe efekty kształcenia jest obszar sztuki (41,94%-44,44%), pozostałe kierunkowe efekty kształcenia odnoszą się do obszaru nauk humanistycznych (33,06%-34,44%). Ulokowanie kierunku na Wydziale Nauk Pedagogicznych wynika ze związanej z edukacją kulturalną i rozwojem badań naukowych w jednostce, które ewoluowały ku arteterapii i pedagogice sztuki, ale też zagadnieniom antropologii kulturowej.

Nazwa kierunku *sztuki nowoczesne – Disign now!* nie pozwala jednoznacznie identyfikować go z zakresem kształcenia, sugerując nabycie kompetencji w zakresie designu, choć koncepcja kształcenia znacząco wybiega poza tak definiowany cel. Stanowi ona propozycję realizacji kształcenia interdyscyplinarnego, umożliwiającego zdobycie złożonych, różnorodnych, ugruntowanych teoretycznie i praktycznie, kwalifikacji, niezbędnych we współczesnej rzeczywistości. Według niej studia mają umożliwić zdobycie wieloaspektowych kompetencji społecznych, dialogowych, interpretacyjnych, wspomagających zarówno osobowe działania twórcze, naukowe, artystyczne, jak i rozumienie oraz interpretację sfery szeroko pojmowanej kultury, a także świadome, krytyczne, kompetentne projekty i realizacje w tej sferze. Dobór i układ treści w programie kształcenia podporządkowany jest myśleniu redefiniującemu utrwalone

rozumienie miejsca edukacji artystycznej strukturze kształcenia ogólnego i pojmowania społecznej roli sztuki, znaczenia wiedzy humanistycznej i społecznej w rozwoju osobowym, artystycznym, zawodowym artysty-humanisty. Koncepcja kształcenia zakłada – wynikające z przekonania, że myślenie humanistyczne, społeczne i kreacja artystyczna pozostają ze sobą w istotnych związkach – łączenie treści programowych, a także metod dydaktycznych, które tradycyjnie przyporządkowywane są różnym innym kierunkom kształcenia. Ta bez wątpienia nowatorska koncepcja – zainspirowana wzorcami wypracowanymi w New School w Nowym Jorku, z którym DSW aktywnie współpracuje w zakresie kształcenia – i opracowana na poziomie idei, w zasadzie nie konkretyzuje się na poziomie sylwetki absolwenta i zdefiniowania jego zawodowych kwalifikacji.

Według opublikowanej na stronach internetowych uczelni sylwetki absolwenta studia umożliwiają: „zdobycie umiejętności niezbędnych do samodzielnej pracy twórczej, a także do pracy związanej z projektowaniem i organizacją różnego rodzaju przedsięwzięć artystycznych i kulturalnych, do pracy zespołowej. Przygotowują także do umiejętnego wykorzystania wiedzy naukowej, współczesnych technologii oraz potencjału sztuki”. Sylwetka ta sformułowana jest na wysokim stopniu ogólności i nie precyzuje zakresu wiedzy, praktycznych umiejętności zawodowych i kompetencji społecznych niezbędnych na rynku pracy. Jednostka nie definiuje branż zawodowych, do których przygotowuje absolwentów, ale wskazuje szeroki wachlarz instytucji, w których potencjalnie absolwenci mogą podjąć pracę:

- 1) instytucje dziedzictwa kulturowego: muzea, galerie;
- 2) wydawnictwa produkujące książki, gazety i czasopisma, druki reklamowe, foldery;
- 3) pracownie projektowe o profilu: sztuki wizualne (włącznie z designem), fotografia, media i multimedia, architektura;
- 4) teatry profesjonalne i amatorskie teatry muzyczne, dramatyczne, teatry sztuk performatywnych;
- 5) pracownie projektowe i produkcyjne mediów audio i audiowizualnych/multimediów: film, radio, telewizja, wideo, nagrania audio, multimedia.

Nie wiadomo jednak, w jakim charakterze w wyżej wymienionych instytucjach mieliby pracować absolwenci kierunku: muzealników, wydawców, redaktorów, grafików, architektów, aktorów, realizatorów telewizyjnych itd. Nie wiadomo, czy kierunek przygotowuje twórców sztuki i projektantów, czy krytyków sztuki, czy instruktorów w zakresie sztuk wizualnych i performatywnych, czy też edukatorów o sztuce? Na kierunku prowadzone jest kształcenie w zakresie dwóch specjalności: 1) performatyka i film oraz 2) projektowanie, media, nowe technologie, przy czym nie dookreślono sylwetki absolwenta w zakresie odpowiadającym tym

specjalnościom i zawodom, do których one przygotowują. Brak tego aspektu sylwetki absolwenta nie pozwala na określenie warunków właściwych dla danego zakresu działalności zawodowej, w których powinny odbywać się przewidziane w programie studiów zajęcia kształtujące umiejętności praktyczne. Podczas wizytacji przedstawiciele jednostki wskazali, że są to takie zawody jak: animator kultury, producent filmowy, realizator dźwięku, projektant graficzny i specjalista komunikacji wizualnej. Wykaz ten jednak stoi w sprzeczności z upowszechnianą w formie ulotek adresowaną do kandydatów informacją o kierunku studiów: „zdobędziesz umiejętności niezbędne do samodzielnej pracy twórczej, a także do pracy związanej z projektowaniem i organizacją różnego rodzaju przedsięwzięć artystycznych i kulturalnych”.

Procentowe przyporządkowanie kierunkowych efektów kształcenia do obszarów wiedzy zostało oszacowane dla każdej specjalności osobno, co świadczy o tym, że już na poziomie koncepcji kształcenia jednostka przyjęła, że nie wszystkie kierunkowe efekty kształcenia zostaną osiągnięte przez wszystkich studentów kierunku, a specjalności w związku z tym nabierają charakteru quasi kierunków, a przecież kierunkowe efekty kształcenia dlatego są kierunkowe, że osiągają je wszyscy studenci kierunku, bez względu na wybraną specjalność lub inne moduły obieralne. Na ocenianym kierunku, jak wynika z procentowego przyporządkowania kierunkowych efektów kształcenia do obszarów wiedzy, taka sytuacja nie zachodzi.

Słabością koncepcji kształcenia jest także przypisanie kierunku studiów do dużej liczby dziedzin nauki (6) i dyscyplin naukowych (12). Każda z dziedzin nauki i dyscyplin naukowych czerpie z dorobku innych pokrewnych dziedzin i dyscyplin, co nie oznacza, że badania w dyscyplinie np. filozofia czerpiące z dorobku innych dyscyplin naukowych stają się automatycznie badaniami w zakresie tych dyscyplin. Tak więc ujęcie w programie studiów treści powiązanych z niektórymi dyscyplinami naukowymi, nie musi skutkować przypisaniem kierunku studiów do tych dyscyplin naukowych, tak jak wymóg odnoszący się do każdego kierunku studiów, by program studiów uwzględniał zajęcia z języka obcego i wychowania fizycznego nie skutkuje przypisaniem wszystkich kierunków do dziedziny nauk humanistycznych i dyscypliny naukowej językoznawstwo oraz do dziedziny nauk o kulturze fizycznej. Przypisanie kierunku studiów do dziedzin i dyscyplin naukowych ma konsekwencje w dla procesu dyplomowania, bo program studiów powinien umożliwić przygotowanie studenta do napisania pracy dyplomowej w zakresie odpowiadającym każdej z sześciu dziedzin i dwunastu dyscyplin naukowych.

Konsekwencją niejasnego sformułowania sylwetki absolwenta jest słabe powiązanie koncepcji kształcenia z tendencjami rozwojowymi zachodzącymi w obrębie branż

odpowiadających zakresowi działalności zawodowej właściwej dla ocenianego kierunku oraz potrzeb rynku pracy. Jednostka deklaruje współpracę z szerokim gronem przedstawicieli otoczenia społeczno-gospodarczego w ramach Rady Programowej kierunku, nie ma ona jednak wpływu na koncepcję kształcenia, lecz jedynie na drobne zmiany w programie studiów.

1.2.

Na Wydziale Nauk Pedagogicznych prowadzone są badania w zakresie dyscyplin naukowych pedagogika i psychologia, w tym w zakresie edukacji artystycznej, przy czym aktywność naukowa związana ze sztuką współczesną koncentruje się w Wydziałowej Pracowni Sztuk Nowoczesnych, w której badania związane są z filozofią edukacji, filozofią kultury, estetyką, filozofią sztuki, zagadnieniami interpretacji, hermeneutyką, koncepcjami narracji (również narracji w sztuce), zagadnieniami dramatu i teatru oraz z zagadnieniami socjologii kultury oraz pedagogiki twórczości. Prowadzone badania w tym zakresie mają w znaczącym stopniu charakter interdyscyplinarny i można je też zaliczyć do badań w dyscyplinach naukowych kulturoznawstwo i nauki o sztuce, choć raczej bardziej czerpią one z dorobku tych dyscyplin naukowych, niż ich dotyczą. Badania i działalność artystyczna prowadzone w dziedzinie sztuk plastycznych wiążą się z projektowaniem graficznym i ceramika artystyczną. W jednostce nie prowadzi się jednak badań naukowych w dyscyplinach: historia sztuki, nauki o mediach, nauki o poznaniu i komunikacji społecznej, nauki o zarządzaniu w dziedzinie nauk ekonomicznych oraz w dziedzinie sztuk filmowych.

W jednostce niewielkim stopniu prowadzi się prace rozwojowe obszarach działalności zawodowej, związanych z kierunkiem studiów. Dotyczą one arteterapii oraz działań performatywnych i teatralnych związanych z funkcjonowaniem Akademickiego Teatru AULA. W mniejszym stopniu z kierunkiem związane jest opracowywanie turystycznej aplikacji mobilnej dotyczącej dolnośląskiego szlaku wina i przewodnika po nieokreślonym z nazwy muzeum. Tego typu aplikacje zawierają pierwiastek edukacyjny, który może dotyczyć wiedzy o sztuce i kulturze, realizowane są jednak przez nauczycieli akademickich niezwiązanych z ocenianym kierunkiem studiów.

Współpraca naukowa jednostki w instytucjami krajowymi i zagranicznymi – w przeciwieństwie do współpracy dydaktycznej – choć jest z nią organicznie związana w mniejszym stopniu wpływa na koncepcję kształcenia na ocenianym kierunku, mając większy wpływ na realizację poszczególnych modułów zajęć w oparciu o międzynarodowe doświadczenie poszczególnych nauczycieli akademickich.

1.3.

Kierunkowe efekty kształcenia dla kierunku *sztuki nowoczesne – Disign now!* zostały po raz pierwszy przyjęte w roku 2013, w marcu 2016 roku dokonano ich modyfikacji i ponownie je zmodyfikowano rok później. Pierwsze zmiany związane były z dostosowaniem programu kształcenia do służącej celom statystycznym Międzynarodowej Standardowej Klasyfikacji Edukacji (ISCED) i nie miały znaczących skutków merytorycznych. W 2017 roku podjęto się dostosowania kierunkowych efektów kształcenia do Polskiej Ramy Kwalifikacji i na podstawie doświadczeń z realizacji pierwszego cyklu kształcenia wyznaczono następujące cele:

- 1) uporządkowanie efektów i ich modyfikacja pod kątem możliwości mierzenia stopnia ich osiągnięcia;
- 2) usunięcie powtórzeń;
- 3) łączenie szczegółowych efektów kształcenia z podobnych zakresów w jeden;
- 4) usunięcie efektów, które mieszczą się w innych efektach kształcenia.

Tak zarysowane cele – mimo że nie zawsze osiągnięte – nie zmieniały zakresu kształcenia na kierunku, mieszcząc się w ramach wyznaczonych prawodawstwie. Ocenie zostały poddane kierunkowe efekty kształcenia przyjęte w 2017 roku, przy czym – mimo deklarowanych zmian – podobnymi cechami charakteryzują się także efekty kształcenia przyjęte rok wcześniej. Sposób sformułowania kierunkowych efektów kształcenia pozwala na przyporządkowanie kierunku do trzech obszarów kształcenia: humanistycznego, nauk społecznych i sztuki. Jednocześnie kierunkowe efekty kształcenia w zasadzie nie pozwalają na identyfikację wiedzy, umiejętności i kompetencji społecznych związanych z dziedzinami nauki i dyscyplinami naukowymi, wskazanymi przez jednostkę jako te, do których się one odnoszą. Ilustruje to efekt SN1P_W01: „w zaawansowanym stopniu zna i rozumie problemy i zagadnienia nauk społecznych, humanistycznych i sztuki obejmujące praktyczne aspekty (w wybranej formie) działalności twórczej, kulturalnej medialnej, promocyjno-reklamowej”. Takie sformułowanie kierunkowych efektów kształcenia pozwala na odniesienie ich do dowolnych dziedzin nauki i dyscyplin naukowych w obszarach kształcenia, do których został przyporządkowany kierunek. Jednocześnie należy przyznać, że w niektórych kierunkowych efektach kształcenia można znaleźć elementy, które wiążą kierunek z historią sztuki (SN1P_W02: „student zna zagadnienia z zakresu historii i teorii sztuki”), filozofią, (SN1P_W03: „zna i rozumie dylematy [...] sztuki nowoczesnej”), czy naukami o zarządzaniu i naukami o mediach (SN1P_W04 „rozumie prawne, etyczne, finansowe, ekonomiczne, marketingowe, medialne aspekty i konteksty...”), ale też i z dyscyplinami naukowymi, do których jednostka nie odniosła kierunkowych efektów kształcenia: prawem, finansami i ekonomią. Jednocześnie w kierunkowych efektach kształcenia nie ma treści

odnoszących się do wiedzy, umiejętności lub kompetencji społecznych w dyscyplinach naukowych: nauki o poznaniu i komunikacji społecznej, pedagogika, psychologia, socjologia, sztuki piękne, sztuki projektowe, dziedziny sztuk filmowych i dziedziny sztuk teatralnych. Przy bardzo szerokiej interpretacji kierunkowych efektów kształcenia można dopatrzeć się ich powiązania z kulturoznawstwem i naukami o sztuce.

Ogólny i niespecyficzny sposób sformułowania kierunkowych efektów kształcenia pozwala na ich uszczegółowienie w odniesieniu do różnych dyscyplin naukowych, które nie są identyfikowalne na poziomie kierunkowych efektów kształcenia, do których jednostka odniosła kierunkowe efekty kształcenia, ale też i spoza tej listy. I tak np. zacytowany na początku efekt SN1P_W01 uszczegółowiony został w następujący sposób w przedmiotach:

- *psychologia twórczości i samorozwoju*: „opisuje psychologiczne znaczenia twórczości, samorozwoju, szczęścia i godności” (psychologia);
- *warsztaty fotograficzne*: „zna różne techniki fotograficzne” (sztuki piękne);
- *autoprezentacja, sztuka występów publicznych – techniki aktorskie*: „charakteryzuje zasady poprawnego (logicznego) konstruowania wypowiedzi” i „objaśnia podstawowe psychologiczne uwarunkowania autoprezentacji” (nauki o poznaniu i komunikacji społecznej);
- *narracje współczesne*: „charakteryzujący struktury narracyjne dzieła literackiego” (literaturoznawstwo);
- *kierunki współczesnej dramaturgii*: „opisuje kontekst społeczny i polityczny współczesnej dramaturgii” (nauki o polityce).

Ponadto efekty kształcenia na poziomie pojedynczych modułów zajęć nie zawsze prawidłowo uszczegóławiają kierunkowe efekty kształcenia. I tak efekt SN1P_U01: potrafi „opisywać i interpretować działania kulturowe (artystyczne, medialne, promocyjno-reklamowe) w kontekście społecznym, ekonomicznym, prawnym i analizować problemy z tych obszarów posługując się właściwą terminologią” uszczegółowiony został w następujący sposób w przedmiotach:

- *praca z obrazem i przestrzenią*: „analizuje wybrane obrazy pod kątem kompozycji i planu filmowego, światła”;
- *narracje współczesne*: „posługuje się podstawową terminologią związaną z literaturoznawstwem, narratologią”;
- *sztuka nowych mediów*: „interpretuje i analizuje działania artystów medialnych, określa technikę, strategię artystyczną i orientacyjny czas powstania konkretnych realizacji”;

- *czytanie przestrzeni miejskiej*: „analizuje przestrzeń obiektów użyteczności publicznej na przykładzie hal targowych i centrów handlowych”.

Żaden z wyżej wskazanych przykładów nie odnosi się do interpretacji działań kulturowych w kontekstach wskazanych w kierunkowym efekcie kształcenia. Ostatni z przytoczonych efektów przedmiotowych odnosi się jednocześnie do efektu kierunkowego SN1P_U03: potrafi „interpretować potrzeby odbiorców oraz twórców kultury i sztuki, organizatorów, animatorów procesów kulturowych (artystycznych, medialnych, promocyjno-reklamowych)”, choć nie dotyczy ani twórców kultury, ani animatorów kultury, ale przestrzeni handlowych. Zwyczaj przypisywania jednego przedmiotowego efektu kształcenia do dwóch lub więcej kierunkowych efektów kształcenia jest przypadkiem ocenianego kierunku częsty, w rezultacie czego na poziomie modułów zajęć powstają hybrydowe efekty kształcenia nawiązujące do wybranych elementów różnych kierunkowych efektów kształcenia, czego wynikiem jest raczej ich uogólnianie niż uszczegóławianie. Zacytowane wyżej przykłady wskazują też, że często kierunkowe efekty kształcenia z kategorii wiedza – „student wie”, uszczegóławiane są w kategoriach umiejętności „student opisuje, charakteryzuje, analizuje”.

Efekty kształcenia sformułowane dla praktyk zawodowych także obciążone są scharakteryzowanymi powyżej wadami, ale też dzięki nim (opis wiedzy w kategoriach umiejętności), koncentrują się na kształtowaniu umiejętności i kompetencji społecznych. Dla pięciu rodzajów praktyk zawodowych sformułowano te same cztery efekty kształcenia: 1) „opisuje [sic!, brak przecinka] projektuje samodzielnie działania artystyczne realizowane w wybranej instytucji kulturalnej”; 2) „projektuje działania artystyczne wiązane [sic! zamiast prawdopodobnie „związane”] z wybranym wydarzeniem”, 3) dobiera metody i formy pracy do organizacji wystawy, przedstawienia, koncertu, wydarzenia kulturalnego”; 4) „jest otwarty na nawiązywanie kontaktów interpersonalnych, przejawia kreatywność w pracy”. Tak więc studenci pięć razy osiągają te same efekty kształcenia i są za to samo oceniani. Podobnie nie rozróżniono efektów kształcenia dla przedmiotów trwających dwa semestry, co także skutkuje koniecznością dwukrotnego sprawdzenia czy studenci opanowali te same efekty kształcenia w ramach tego samego przedmiotu.

Sposób sformułowania efektów kształcenia zarówno na poziomie kierunkowym, jak i na poziomie modułów zajęć nie sprzyja stworzeniu skutecznego systemu ich weryfikacji. W przypadku kierunkowych efektów kształcenia ich niespecyficzny, ogólny charakter sprawia, że nie wiadomo konkretnie jaką wiedzę, umiejętności i kompetencje społeczne powinni osiągnąć wszyscy studenci kierunku, nie wiadomo więc co powinno być sprawdzone. W przypadku efektów kształcenia na poziomie modułów zajęć często problemem jest ich hybrydowy charakter

i odnoszenie się do dwóch lub więcej kierunkowych efektów kształcenia. Ilustruje to zacytowany powyżej czwarty efekt dla praktyk zawodowych, których odnosi się do dwóch kierunkowych efektów kształcenia i w konsekwencji do dwóch różnych rozdzielnych kompetencji społecznych: 1) „jest otwarty na nawiązanie kontaktów interpersonalnych” i 2) „przejawia kreatywność w pracy”. Obu tych kompetencji nie da się ocenić razem, nie da się też określić kryteriów dla osiągnięcia tak sformułowanego efektu kształcenia, bowiem student może nie być otwarty na nawiązywanie kontaktów interpersonalnych, ale przejawiać kreatywność w pracy. Jasności efektów kształcenia nie służą także liczne usterki interpunkcyjne i literowe zarówno w kierunkowych efektach kształcenia, jak sformułowanych na poziomie modułów, które ilustrują powyższe przykłady efektów dla praktyk zawodowych.

Ogólny sposób sformułowania koncepcji kształcenia, która nie definiuje branż zawodowych, do których przygotowujący się studenci skutkuje brakiem kierunkowych efektów kształcenia związanych z zdobywaniem przez studentów umiejętności praktycznych właściwych dla zakresu działalności zawodowej i kompetencji społecznych niezbędnych na rynku pracy. Takie nieliczne efekty zostały zdefiniowane w przedmiotach, które jednostka zaliczyła do modułów zajęć związanych z praktycznym przygotowaniem zawodowym, służących zdobywaniu przez studentów umiejętności praktycznych i kompetencji społecznych niezbędnych na rynku pracy. Definiowane na tym poziomie efekty kształcenia w większości jednak nie odnoszą się do umiejętności praktycznych, ale do procesów myślowych: umiejętności analizowania, oceniania zjawisk czy ich interpretowania. I tak np. w przedmiocie *edukacja kulturalna i artystyczna* na cztery efekty kształcenia w kategorii umiejętności trzy odnoszą się do analizowania form sztuki, oceniania współczesnych zjawisk kulturowo-społecznych, interpretowania komunikatów artystycznych, a tylko jeden można powiązać z praktycznymi umiejętnościami w zakresie edukowania: „wykorzystuje twórczo możliwości dostępnych form i środków wyrazu m.in. w kontekście edukacji międzypokoleniowej”, ale jak wynika ze sposobu opisu efektu umiejętności edukacyjne nie są umiejętnościami priorytetowymi. Dla wskazanego przedmiotu nie zdefiniowano żadnego efektu kształcenia związanego z metodyką lub pedagogiką uczenia dzieci lub dorosłych. Inny przykład stanowi przedmiot *typografia cyfrowa*, dla którego w zakresie umiejętności sformułowano także cztery efekty kształcenia w tym trzy odnoszące się do analizowania realizacji topograficznych, analizy układów literniczych, posługiwania się właściwą terminologią i jeden dotyczący wykonania pracy projektowej.

W zbiorze kierunkowych efektów kształcenia zostały uwzględniane umiejętności posługiwania się językiem obcym na poziomie B2 ESOKJ, przy czym efektach kształcenia założonych w karcie przedmiotu poziom wiedzy językowej określony został jako podstawowy, a więc niższy od B2. Dla

studiów stacjonarnych i niestacjonarnych obowiązują te same kierunkowe efekty kształcenia.

Uzasadnienie, z uwzględnieniem mocnych i słabych stron

Oceniany kierunek studiów odpowiada ogólnej sformułowanej strategii rozwoju Dolnośląskiej Szkoły Wyższej we Wrocławiu, a ulokowanie go na Wydziale Nauk Pedagogicznych związane jest z uwarunkowaniami historycznymi i rozwojem badań naukowych w kierunku pedagogiki sztuki, arteterapii i antropologii kulturowej.

Nazwa kierunku: *sztuki nowoczesne – Disign now!* nie pozwala jednoznacznie identyfikować go z zakresem kształcenia, sugerując nabycie kompetencji w zakresie designu, choć koncepcja kształcenia znacząco wybiega poza tak definiowany cel. Opracowana na poziomie idei koncepcja kształcenia w zasadzie nie konkretyzuje się na poziomie sylwetki absolwenta i uzyskanych przez niego kwalifikacji. Prezentowana w różnych dokumentach i wypowiedziach sylwetka absolwenta jest wewnętrznie niespójna, a nawet sprzeczna, bo z jednej strony zakłada przygotowanie do zawodów wspierających działalność artystyczną, a z drugiej wykształcenie przygotowanego do pracy twórczej artysty-humanisty. Konsekwencją tej niespójności jest:

- 1) przypisanie kierunku do dużej liczby dziedzin nauki i dyscyplin naukowych, w tym takich, w zakresie których w jednostce nie są prowadzone prace rozwojowe ani badania naukowe;
- 2) słabe powiązanie koncepcji kształcenia z tendencjami rozwojowymi zachodzącymi w obrębie branż odpowiadających zakresowi kształcenia na kierunku, bo branże te nie zostały określone;
- 3) słabe powiązanie koncepcji kształcenia z potrzebami rynku pracy.

Działalność naukowa jednostki skoncentrowana jest na badaniach podstawowych i w mniejszym stopniu badaniach aplikacyjnych realizowanych dyscyplinach naukowych pedagogika, psychologia i filozofia, które nawiązują do dorobku kulturoznawstwa oraz nauk o sztuce i w tym sensie mają charakter interdyscyplinarny. W jednostce nie prowadzi się jednak badań naukowych ani prac rozwojowych w dyscyplinach: historia sztuki, nauki o mediach, nauki o poznaniu i komunikacji społecznej, nauki o zarządzaniu w dziedzinie nauk ekonomicznych oraz w dziedzinie sztuk filmowych, do których także odniesiono kierunkowe efekty kształcenia. W niewielkim stopniu prowadzone są prace rozwojowe obszarach działalności zawodowej, związanych z kierunkiem studiów, dotyczą one arteterapii oraz działań performatywnych.

Sposób sformułowania kierunkowych efektów kształcenia pozwala na przyporządkowanie kierunku do trzech obszarów kształcenia: humanistycznego, nauk społecznych i sztuki. Procentowe przyporządkowanie kierunkowych efektów kształcenia do obszarów wiedzy zostało oszacowane dla każdej specjalności osobno, w związku z czym już na poziomie koncepcji

kształcenia jednostka przyjęła, że nie wszystkie kierunkowe efekty kształcenia zostaną osiągnięte przez wszystkich studentów kierunku. Jednocześnie kierunkowe efekty kształcenia w zasadzie nie pozwalają na identyfikację wiedzy, umiejętności i kompetencji społecznych związanych z dziedzinami nauki i dyscyplinami naukowymi, wskazanymi przez jednostkę jako te, do których się one odnoszą. Nie zawierają one treści w zakresie: nauk o poznaniu i komunikacji społecznej, pedagogiki, psychologii, socjologii, sztuk pięknych, sztuk projektowych, dziedziny sztuk filmowych i dziedziny sztuk teatralnych, a jednocześnie można zidentyfikować w nich treści związane z dyscyplinami ekonomia finanse lub prawo, do których kierunkowe efekty kształcenia nie zostały przez jednostkę odniesione.

Ogólny i niespecyficzny sposób sformułowania kierunkowych efektów kształcenia prowadzi do ich uszczegółowiania na poziomie modułów zajęć w odniesieniu do różnych dyscyplin naukowych, do których jednostka odniosła kierunkowe efekty kształcenia, ale też i spoza tej listy. Na poziomie modułów zajęć powstają hybrydowe efekty kształcenia nawiązujące do wybranych elementów różnych kierunkowych efektów kształcenia, czego wynikiem jest raczej ich uogólnianie niż uszczegóławianie. Często kierunkowe efekty kształcenia z kategorii wiedza – „student wie”, uszczegóławiane są w kategoriach umiejętności „student opisuje, charakteryzuje, analizuje”. Sposób sformułowania efektów kształcenia zarówno na poziomie kierunkowym, jak i na poziomie modułów zajęć nie sprzyja stworzeniu skutecznego systemu ich weryfikacji.

Program studiów przewiduje pięć rodzajów praktyk. Dla wszystkich zostały sformułowane wspólne i takie same efekty kształcenia, które nie są dostosowane do ich charakteru oraz etapu studiów. Podobnie nie zróżnicowano efektów kształcenia dla przedmiotów trwających dwa semestry, co także skutkuje koniecznością dwukrotnego sprawdzenia czy studenci opanowali te same efekty kształcenia w ramach tego samego przedmiotu.

Ogólny sposób sformułowania koncepcji kształcenia, skutkuje brakiem kierunkowych efektów kształcenia związanych z zdobywaniem przez studentów umiejętności praktycznych właściwych dla zakresu działalności zawodowej i kompetencji społecznych niezbędnych na rynku pracy. Takie nieliczne efekty zostały zdefiniowane w przedmiotach, które jednostka zaliczyła do modułów zajęć związanych z praktycznym przygotowaniem zawodowym, służących zdobywaniu przez studentów umiejętności praktycznych i kompetencji społecznych niezbędnych na rynku pracy. Definiowane na tym poziomie efekty kształcenia w większości jednak nie odnoszą się do umiejętności praktycznych, ale do procesów myślowych: umiejętności analizowania, oceniania zjawisk czy interpretowania.

W zbiorze kierunkowych efektów kształcenia zostały uwzględniane umiejętności posługiwania się językiem obcym na poziomie B2 ESOKJ, przy czym efektach kształcenia założonych w karcie przedmiotu poziom wiedzy językowej określony został jako podstawowy.

Na ocenę częściowo w kryterium jeden zaważyła: 1) wewnętrznie niespójna koncepcja kształcenia i niesprecyzowana w odniesieniu do zawodów i branż zawodowych sylwetka absolwenta, 2) brak pełnej spójności prowadzonych w jednostce badań i prac rozwojowych z koncepcją kształcenia, 3) ogólne, niespecyficzne dla kierunku i niezrozumiałe sformułowane efekty kształcenia zarówno na poziomie kierunkowym, jak i modułowym.

Dobre praktyki

Zalecenia

1. Określenie w sylwetce absolwenta zawodów i branż zawodowych, do których przygotowuje kierunek.
2. Uwzględnienie w koncepcji kształcenia tendencji rozwojowych zachodzących w obrębie tych branż.
3. Uwzględnienie w koncepcji kształcenia potrzeb rynku pracy.
4. Włączenie do programu badawczego jednostki aplikacyjnych badań naukowych oraz prac rozwojowych odpowiadających wszystkim dziedzinom nauki i sztuki oraz dyscyplinom naukowym i artystycznym, do których został przyporządkowany kierunek w powiązaniu z branżami zawodowymi, do których przygotowuje kierunek studiów.
5. Określenie procentowego udziału efektów kształcenia poszczególnych dziedzin i dyscyplin naukowych w odniesieniu do całego kierunku, a nie prowadzonych na nim specjalności.
6. Przeformułowanie kierunkowych efektów kształcenia sposób pozwalający jednoznacznie przypisać je do dziedzin i dyscyplin naukowych oraz wskazujący na specyficzną wiedzę, umiejętności i kompetencje społeczne związane z zakresem działalności zawodowej, do której przygotowuje kierunek.
7. Uwzględnienie w kierunkowych efektach kształcenia efektów kształcenia związanych z zdobywaniem przez studentów umiejętności praktycznych właściwych dla zakresu działalności zawodowej i kompetencji społecznych niezbędnych na rynku pracy w zakresie branż zawodowych, do których przygotowuje kierunek studiów.

8. Formułowanie na poziomie modułów zajęć efektów kształcenia w sposób zrozumiały, uszczegóławiający kierunkowe efekty kształcenia, związany ze specyficznym zakresem merytorycznym określonym w nazwie przedmiotu.
9. Prawidłowe merytoryczne powiązanie efektów kształcenia formułowanych na poziomie modułów zajęć z kierunkowymi efektami kształcenia.
10. Formułowanie efektów kształcenia na poziomie modułów zajęć w kategoriach właściwych dla wiedzy (np.: student wie), umiejętności (np.: student potrafi, student analizuje) i kompetencji społecznych (np.: student jest gotów do, ma świadomość).
11. Zróżnicowanie efektów kształcenia dla poszczególnych etapów praktyk zawodowych oraz semestrów w ramach jednego przedmiotu zajęć.
12. Dostosowanie poziomu umiejętności językowych określony w modułach zajęć z zakresu kształcenia językowego do poziomu określonego w kierunkowych efektach kształcenia.

Kryterium 2. Program kształcenia oraz możliwość osiągnięcia zakładanych efektów kształcenia

2.1 Program i plan studiów - dobór treści i metod kształcenia

2.2 Skuteczność osiągania zakładanych efektów kształcenia

2.3 Rekrutacja kandydatów, zaliczanie etapów studiów, dyplomowanie, uznawanie efektów kształcenia oraz potwierdzanie efektów uczenia się

Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 2

2.1.

Na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych realizowany jest ten sam plan i program studiów w zróżnicowanej liczbie godzin dydaktycznych wymagającej bezpośredniego udziału nauczycieli akademickich i studentów. Program studiów na kierunku *sztuki nowoczesne – Design now!* na studiach stacjonarnych obejmuje 2244 godziny zajęć kontaktowych (w tym 260 godzin praktyk zawodowych), a na studiach niestacjonarnych 1184 (w tym 260 godzin praktyk zawodowych) i 180 ECTS. Wymiar godzin kontaktowych na studiach niestacjonarnych stanowi 53% wymiaru godzin na studiach stacjonarnych. Modułom zajęć do wyboru w programie studiów przyporządkowano 54 ECTS, co stanowi 30% liczby punktów ECTS przypisanych do kierunku i odpowiada w całości modułom kształcenia specjalnościowego w wymiarze 375 godzin zajęć kontaktowych. Program studiów przewiduje zajęcia z języka angielskiego w wymiarze 120 godzin zajęć kontaktowych i 6 ECTS oraz na studiach stacjonarnych zajęcia z wychowania fizycznego. Plan studiów przewidując praktyki zawodowe, nie określa ich wymiaru tygodniowego i tym samym miesięcznego. Jednostka przyporządkowała praktykom 260 godzin zajęć, co oznacza (zakładając, że w ciągu trzech miesięcy jest 60 dni roboczych) student w

zakładzie pracy przebywa niecałe cztery i pół godziny lekcyjnej dziennie, w więc trochę ponad trzy godziny zegarowe, co nie zbliża tego wymiaru do normalnego dnia pracy, a więc nie pozwala za funkcjonować w normalnym środowisku pracy. Ponieważ kierunek został przyporządkowany m.in. do obszaru nauk społecznych i obszaru nauk humanistycznych automatycznie został spełniony wymóg dotyczący udziału w programie studiów zajęć w tym zakresie.

Zajęciom związanym z praktycznym przygotowaniem zawodowym służącym zdobywaniu przez studenta umiejętności praktycznych i kompetencji społecznych jednostka przyporządkowała ponad 50% punktów ECTS, czyli 121,5. Wszystkie zajęcia zaliczone do tej grupy organizowane są w formach aktywizujących, jednak w większości nie umożliwiają wykonywania czynności praktycznych przez studentów i są prowadzone w warunkach dydaktycznych uczelni, które nie odpowiadają warunkom właściwym dla danego zakresu działalności zawodowej. Większość zajęć odbywa się w zwykłych salach dydaktycznych wyposażonych w rzutnik i ekran, a – jak poinformowali studenci – wykorzystywany sprzęt profesjonalny jest własnością prowadzących te zajęcia. Uczelnia posiada studio telewizyjne i radiowe, ale pozostają one w dyspozycji innego wydziału i – jak wynika z relacji opiekunów tych pracowni – studenci ocenianego kierunku nie odbywają w nich regularnych zajęć. Uczelnia deklaruje, że tylko dwa przedmioty: *produkcja i praktyka kina* (30 h/6 ECTS na wygaszanej specjalności *film*) oraz *sztuka nowych mediów* (60 h/4 ECTS w module kształcenia kierunkowego) realizowane są z wykorzystaniem infrastruktury zewnętrznej. Jedynie zajęcia wymagające wykorzystania oprogramowania komputerowego regularnie odbywają się w odpowiednich laboratoriach. Część zajęć zaliczonych przez jednostkę do modułów związanych z praktycznym przygotowaniem zawodowym ma charakter teoretyczny i nastawiona jest na zdobywanie przez studentów wiedzy i umiejętności związanych z analizą zjawisk w kulturze (sztukach wizualnych, literaturze, filmie) oraz ich opisem. Nieprawidłowo do tej grupy zaliczono przedmiot *wyobrażenia XXI wieku – transgresje, konteksty, tendencje*, w ramach którego kształtowane są umiejętności 1) analizy wpływów procesów industrializacji na wyobraźnię, 2) odniesień przeszłości do współczesności, 3) budowania powiązań pomiędzy nurtami intelektualnymi i artystycznymi. Żadna z tych umiejętności nie jest związana z praktycznymi umiejętnościami zawodowymi. Nawet przedmioty, których nazwy sugerują powiązanie z praktycznym przygotowaniem zawodowym, nie zawsze spełniają właściwe warunki lub aspekt praktyczny, nie są prowadzone w warunkach właściwych dla przyszłej działalności zawodowej, ani przy pomocy metod umożliwiających studentom wykonywanie czynności zawodowych. W związku z tym program studiów nie zawiera wymaganych przepisami zajęć związanych z praktycznym przygotowaniem zawodowym w wymiarze 30 5% ECTS, które studenci muszą uzyskać by zdobyć dyplom licencjata.

Moduły zajęć w planie studiów zostały wyodrębnione poprawnie, a ich sekwencja jest prawidłowa i w przypadku studiów stacjonarnych ich wymiar godzinowy pozwala na osiągnięcie przez studentów zakładanych dla poszczególnych modułów efektów kształcenia i opanowanie treści programowych.

Zastrzeżenia natomiast budzi oszacowanie modułów zajęć punktami ECTS. Jednostka szacuje nakład pracy studenta dla poszczególnych przedmiotów z dokładnością do 0,5 ECTS, przy czym zdarzają się przypadki, w których nakład pracy studenta wynikający z tego oszacowania jest niższy niż wymiar godzin kontaktowych zajęć (np. *dyskursy sztuki*: 60 godzin kontaktowych i 1,5 ECTS co odpowiada maksymalnie 45 godzinom pracy studenta), w wielu przypadkach całkowity nakład pracy studenta odpowiada godzinom kontaktowym przeznaczonym na przedmiot, a więc nie zakłada w ogóle czasu na przygotowanie się studentów do zajęć, w tym przede wszystkim na lekturę lub przygotowanie esejów i innych prac pisemnych, co stoi w sprzeczności z koncepcją kształcenia zakładającą interdyscyplinarne przygotowanie w zakresie nauk humanistycznych i społecznych i nie umożliwia wyposażenia studentów w umiejętności związane z przygotowaniem do napisania pracy dyplomowej. W wielu przypadkach czas na samodzielną pracę studenta jest niedoszacowany jak w przypadku zajęć z języka obcego, które przewidywane są w wymiarze realizowanych w czterech semestrach 120 godzin zajęć kontaktowych i 6 ECTS, co daje 180 godzin całkowitego nakładu pracy studenta, a więc zaledwie 15 godzin pracy własnej w semestrze. Przeszacowany został nakład pracy studenta w przypadku praktyk zawodowych, które realizowane są w wymiarze 260 godzin kontaktowych i 20 ECTS, co daje 600 godzin całkowitego nakładu pracy studenta. Zastrzeżenia budzi wymiar godzin zajęć realizowanych na studiach niestacjonarnych. Poza praktykami zawodowymi, które słusznie odbywają się w tym samym wymiarze godzinowym, co na studiach stacjonarnych, pozostałe moduły zajęć zostały znacząco uszczuplone i stanowią w większości ok. 30% godzin kontaktowych dla odpowiednich przedmiotów na studiach stacjonarnych, co nie daje możliwości osiągnięcia efektów kształcenia określonych dla ocenianego kierunku studiów, a także realizacji treści kształcenia w czasie przewidzianym na realizację programu studiów, zakładając że dla części przedmiotów opanowanie wszystkich treści programowych wymaga bezpośredniego udziału nauczycieli i studentów, co wynika z planu studiów stacjonarnych. Proporcje wymiaru godzin zajęć kontaktowych dla poszczególnych przedmiotów na studiach niestacjonarnych do wymiaru godzin pracy własnej wskazują, że studia polegają na samokształceniu, a zajęcia prowadzone w uczelni mają raczej charakter konsultacyjny niż pozwalają na kształcenie umiejętności praktycznych pod pieczę nauczyciela akademickiego.

Plan studiów przewiduje 5 rodzajów praktyk zawodowych

- 1) praktyka obserwacyjna: 40 godzin/3 ECTS,
- 2) praktyka obserwacyjno-asystencka: 40 godzin/3 ECTS,
- 3) praktyka asystencka: 60 godzin/4 ECTS,
- 4) praktyk asystencko zadaniowa: 60 godzin/5 ECTS,
- 5) praktyka zadaniowa: 60 godzin/5 ECTS.

Dla wszystkich rodzajów praktyk przygotowano odrębne sylabusy, przy czym sformułowano w nich identyczne treści programowe:

- analiza dokumentacji, planów i harmonogramów pracy, struktury organizacyjnej, zadań i zasad funkcjonowania wybranej instytucji kultury;
- zapoznanie się z zakresem czynności wykonywanych przez zespół pracujący w wybranej instytucji;
- zebranie informacji o strategiach reklamowych dotyczących wydarzeń kulturalnych. podopiecznych i wychowankach przebywających w placówce, dotyczących potrzeb, zainteresowań, stanu zdrowia;
- samodzielne opracowanie projektu organizacji lub reklamy wybranego wydarzenia artystycznego.

Treści te częściowo nie odpowiadają zacytowanym w kryterium 1.3 efektom kształcenia sformułowanym dla praktyk zawodowych. Żaden z ich nie zakłada zapoznania się z zasadami funkcjonowania instytucji i zakresem czynności pracujących w niej osób oraz kształcenia umiejętności analizy dokumentów. Częściowo są one też sprzeczne z efektami kształcenia, które zakładają kształtowanie kompetencji społecznych w zakresie pracy zespołowej, ale wyznaczają zadania pracy samodzielnej. W zasadzie odpowiadają one tylko jednemu efektowi kształcenia: „projektuje strategię reklamową dla wydarzenia kulturalnego”. Zakładają one także dowolność uzyskania umiejętności w odniesieniu do projektu organizacji lub projektu reklamy wydarzenia artystycznego, a oba działania wymagają różnych kompetencji. W rzeczywistości – wg informacji uzyskanych od studentów – praktyki polegają często na obsłudze technicznej wydarzeń, montażu wystaw i itp.

Praktyki zawodowe realizowane są w galeriach, teatrach, ośrodkach działań twórczych, domach kultury i agencjach reklamowych, przy czym te ostatnie nie gwarantują możliwości realizacji efektów kształcenia dotyczących opisu wybranego projektu artystycznego realizowanego w tej instytucji i organizacji wydarzenia kulturalnego, w a zakresie treści programowych analizy dokumentacji, planów i harmonogramów pracy, struktury organizacyjnej, zadań i zasad funkcjonowania instytucji kultury oraz organizacji wydarzenia artystycznego.

Przede wszystkim jednak wadą przyjętej koncepcji praktyk zawodowych jest brak zróżnicowania ich programu zgodnie z ich zróżnicowanymi nazwami i etapami. Nazwa praktyka obserwacyjna sugeruje, że polega ona na hospitowaniu miejsc pracy, a więc nie wymaga wykonywania żadnych czynności zawodowych, tym bardziej czynności związanych z dodatkowym nakładem pracy wybiegającym poza czas spędzony u praktykodawcy. Tymczasem praktyce tej przypisano 3 ECTS przy wymiarze 40 godzin kontaktowych. Podobne zastrzeżenia budzą pozostałe rodzaje praktyk, tym bardziej, że zadania, które otrzymuje student podczas ich realizacji powinny być możliwe do wykonania w zakładzie pracy pod pieczę opiekuna i większa część nakładu pracy studenta powinna być powiązana z czasem spędzonym w zakładzie pracy. Z zastrzeżeniem tym zdaje się korespondować sposób oszacowania nakładu pracy studenta w sylabusach dla poszczególnych praktyk, w którym np. dla praktyki obserwacyjno-asystenckiej wskazuje się 2 ECTS przypisane do zajęć kontaktowych przy ich 40 godzinnym wymiarze. W tym kontekście zastrzeżenia budzi także sam wymiar praktyk zawodowych. Zakładając, że praktyki trwają trzy miesiące, co daje ok. 60 dni roboczych, to czas spędzony w zakładzie pracy wynosi ok. 4 godzin lekcyjnych dziennie, czyli 3 godziny zegarowe. Taki wymiar godzin w zasadzie nie umożliwia przebywania studenta w warunkach pracy i jest raczej wizytowaniem placówki, niż odbywaniem w niej praktyki zawodowej.

Na ocenianym kierunku zajęcia prowadzone są w formie wykładów, ćwiczeń, laboratoriów, lektoratów i praktyk zawodowych. W całości programu studiów zajęcia w formie wykładów stanowią zaledwie 180 godzin kontaktowych, co daje zdecydowaną przewagę zajęciom w formach aktywizujących. Ponieważ roczniki studentów są nieliczne (studia stacjonarne do 12 osób, studia niestacjonarne do 18 osób), to liczebność grup odpowiada liczbie studentów na roku i odpowiada formom zajęć, zakładanym dla tych zajęć efektom kształcenia oraz praktycznemu profilowi studiów.

Na ocenianym kierunku zajęcia na studiach stacjonarnych prowadzone są od poniedziałku do piątku, a na studiach stacjonarnych w soboty i w niedziele. Na obu formach studiów harmonogram zajęć narusza zasady higieny ucznia się. Na studiach niestacjonarnych zajęcia z zasady odbywają się w trzygodzinnych blokach oddzielonych piętnastominutowymi przerwami, co zdarza się też często na studiach stacjonarnych. Z reguły na obu formach studiów następuje także kumulacja zajęć z jednym prowadzącym z tego samego przedmiotu w wymiarze od 4 do 6 godzin dydaktycznych. Zajęcia na studiach stacjonarnych nie są harmonijnie rozplanowane w tygodniu i dniom o niskim wymiarze godzin, nawet jednej godzinie dydaktycznej, towarzyszą dni o wymiarze wahającym się w przedziale 9-12 godzin pracy studentów. Na studiach niestacjonarnych zajęcia planowane są często podczas jednego dnia w

wymiarze 12 godzin. Rozplanowanie zajęć w postaci wielogodzinnych bloków zakłóca proces kształcenia, możliwość obserwacji progresu studentów i wprowadzania zindywidualizowanych korekt, zwłaszcza w obszarze kształcenia artystycznego. Zajęcia realizowane w semestrze w wymiarze 30 godzin, w wyniku ich zblokowania przeprowadzane są w ciągu pięciu dni, co uniemożliwia systematyczny kontakt prowadzącego ze studentami, a na studiach niestacjonarnych przy okrojonym o 70% wymiarze godzin kontaktowym, zajęcia te przeprowadzane są w ciągu jednego lub dwóch zjazdów. Znaczna część zajęć planowana jest w wymiarze 60 godzin w semestrze, ale planowanie w sześciogodzinnych blokach nie gwarantuje ich harmonijnego rozłożenia.

Kierunkowe efekty kształcenia zostały odniesione do dziedziny nauk humanistycznych i dyscyplin naukowych: filozofia, historia sztuki, kulturoznawstwo, nauki o sztuce; dziedziny nauk społecznych i dyscyplin naukowych: nauki o mediach, nauki o poznaniu i komunikacji społecznej, pedagogika, psychologia, socjologia; dziedziny nauk ekonomicznych i dyscypliny nauki o zarządzaniu; dziedziny sztuk filmowych, dziedziny sztuk teatralnych oraz dziedziny sztuk plastycznych i dyscypliny artystycznej sztuki piękne oraz sztuki projektowe. Moduły zajęć podstawowych i kierunkowych w różnym stopniu zawierają treści programowe odpowiadające tym dziedzinom nauki i dyscyplinom naukowym. Jednocześnie są one wzbogacone o kompetencje z zakresu literaturoznawstwa. Treści programowe realizowane w ramach zajęć kontaktowych na specjalnościach odnoszą się do właściwych dyscyplin naukowych oraz dziedzin sztuki i dyscyplin artystycznych, ale nie przewidują kształtowania umiejętności praktycznych w zakresie działań filmowych i teatralnych lub projektowania. W tym zakresie w uczelni realizowana jest koncepcja – co potwierdziły rozmowy z nauczycielami akademickimi – polegająca na przerzuceniu kształtowania umiejętności na samokształcenie: „student podczas zajęć ma zdobyć wiedzę, natomiast umiejętności zdobywa poza uczelnią, podczas wykonywania projektów w domu”. Ten sposób myślenia potwierdzany jest przez oszacowanie zajęć w modułach specjalnościowych, w których nakład samodzielnej pracy studenta jest zdecydowanie wyższy, niż nakład pracy związany z zajęciami kontaktowymi. Przekładem takiego postępowania jest przedmiot *projektowanie użytkowe* w wymiarze 75 godzin kontaktowych i 6 ECTS, w którym treści kształcenia związane z realizacją autorskich koncepcji projektowych nie odpowiadają celom i efektom kształcenia sfokusowanym na doskonaleniu wiedzy i rozwijaniu umiejętności analitycznych. Widoczny jest też wyraźny dysonans między problematyką prac dyplomowych, zwłaszcza części artystycznej, treściami programowymi. Treści programowe nie przewidują np. wiedzy i umiejętności z zakresu sztuk muzycznych, czy pisanie scenariuszy, a

projekty dyplomowe te umiejętności obejmują. Część z nich może być kształtowana w działalności teatru AULA, ale nie jest ona uwzględniona w planie studiów.

Problematyka zajęć z języka obcego nastawiona jest na kształtowanie kompetencji gramatycznych oraz komunikowanie się w aspektach osobistych i nie przewiduje wprowadzania słownictwa specjalistycznego związanego powiązanymi z kierunkiem obszarami wiedzy i praktyki zawodowej.

Kierunkowe efekty kształcenia zostały rozłożone pomiędzy przedmiotami w taki sposób, by były możliwe do osiągnięcia na różnym poziomie nasycenia w ramach modułów wspólnych oraz rozwijane o pogłębiane w ramach modułów specjalnościowych. Niestety jak wskazuje przykład praktyk zawodowych i przywołanego wyżej przedmiotu *projektowanie użytkowe* treści programowe poszczególnych przedmiotów nie zawsze odpowiadają sformułowanym dla nich efektom kształcenia. Problem, powiązania treści programowych z kierunkowymi efektami kształcenia uwydatnia się dodatkowo w aspekcie opisanego w kryterium 1.3. nieprawidłowego uszczegółowienia kierunkowych efektów kształcenia na poziomie modułów zajęć, które zamiast konkretyzować zakres wiedzy, umiejętności i kompetencji społecznych uogólniają go. Takim przykładem jest laboratorium dyplomowe, podczas którego powinien być zrealizowany kierunkowy efekt kształcenia SN1P_W07: „zna i rozumie zasady ochrony własności intelektualnej, ekonomicznej i przemysłowej”, który ginie w hybrydowym – odwołującym się do kilku kierunkowych efektów kształcenia – efekcie na poziomie przedmiotu „zna zasady i sposoby korzystania z wiedzy przedmiotowej i metodologicznej (w zakresie wybranej specjalności: projektowania, performatyki oraz filmu, mediów, nowych technologii) w procesie konstruowania teoretycznego opracowania (praca dyplomowa) oraz realizacji autorskiego projektu artystycznego”, W tym samym przedmiocie podobna sytuacja dotyczy kierunkowego efektu kształcenia: SN1P_U08: potrafi „właściwie stosować zasady etyczne w działalności kulturalnej” i SN1P_U08 „współpracować w grupie, przyjmować i wyznaczać zadania w zespole, koordynować prace zespołową, współpracować z innymi twórcami”. Treści programowe uwzględniają realizację tych efektów, ale nie wiążą się one z efektami kształcenia sformułowanymi dla przedmiotu, lecz dla kierunku.

Ponieważ jednostka nie określiła w koncepcji kształcenia zakresu działalności zawodowej absolwentów nie jest możliwa ocena czy treści programowe są zgodne z aktualnym stanem zastosowań w praktyce wyników badań związanych z zakresem ocenianego kierunku, standardami działalności zawodowej właściwej dla ocenianego kierunku oraz z potrzebami rynku pracy. Niemniej jednak w odniesieniu do poszczególnych przedmiotów – zwłaszcza w modułach specjalnościowych – można uznać, że treści związane z praktycznym przygotowaniem

zawodowym są zgodne z aktualnym stanem zastosowań w praktyce wyników badań związanych z zakresem poszczególnych przedmiotów. W zakresie tych przedmiotów są one kompleksowe, różnorodne i aktualne i zapewniają możliwości osiągnięcia przez studentów wszystkich efektów kształcenia związanych z wiedzą i głównie umiejętnościami analitycznymi określonymi dla tych przedmiotów.

Metody kształcenia wskazane w sylabusach odpowiadają formom zajęć oraz efektom kształcenia dla nich sformułowanych i dominują wśród nich metody aktywizujące. Najczęściej wskazywane w sylabusach metody dydaktyczne to mini-wykład, analiza tekstu lub filmu, analiza przypadku, dyskusja, prezentacje multimedialne, instruktarz, rzadziej pojawiają się ćwiczenia warsztatowe lub projekt, przy czym nie jest określony ich charakter. Niemniej widoczna jest wyraźna tendencja, zwłaszcza w modułach zajęć o charakterze warsztatowym, do stosowania metod dydaktycznych, które umożliwiałyby wykonywanie przez studentów określonych czynności związanych z umiejętnościami praktycznymi w zakresie fotografowania, projektowania znaków graficznych, czy technik aktorskich. W przypadku tych zajęć jako metodę dydaktyczną w sylabusach najczęściej wskazuje się ćwiczenia praktyczne, przy czym nie wiadomo na czym mają one polegać i czy wymagają od studentów wykonywania czynności właściwych dla przyszłej działalności zawodowej lub metodę projektu, przy której jednak nie wskazuje się jego celu, więc efektem może być przygotowanie np. modelu zarządzania placówką kulturalną, ale równie dobrze referatu lub kolejnej prezentacji multimedialnej, przygotowanie której przewiduje się w zdecydowanej większości przedmiotów. W tym zakresie jednostka nie wypracowała jeszcze specyficznych metod lub w niewystarczający sposób opisała je w sylabusach przedmiotów. W rzeczywistości jednak – na co wskazuje część odbytych hospitacji – studenci nie zawsze mają możliwość wykonywania czynności praktycznych: przysłuchują się monologowi prowadzącego, zadając mu od czasu do czasu pytania i obserwują demonstrowane przez niego czynności. Mała liczba studentów pozwala na dostosowanie stosowanych metod dydaktycznych do ich różnorodnych potrzeb, w tym także do potrzeb studentów z niepełnosprawnościami. Liczebność grup studenckich, a także powiązane kierunku w obszarze sztuki i wynikające z tego działania artystyczne sprzyjają także rozwijaniu samodzielności studentów i stymulowaniu ich do pełnienia aktywnej roli w procesie uczenia się.

2.2.

Na kierunku *sztuki nowoczesne – Disign now!* stosowane są różne metody oceniania osiągnięć studentów powiązane – poza praktykami zawodowymi – z odpowiednimi kategoriami efektów kształcenia. Według wskazań sylabusów efekty kształcenia z zakresu wiedzy sprawdzane są przy pomocy sprawdzianów pisemnych, odpowiedzi ustnych, udziału w dyskusji, egzaminów ustnych i pisemnych; efekty kształcenia z zakresu umiejętności weryfikowane są przy pomocy udziału w dyskusji, raportów z zajęć terenowych, prezentacji, oceny wykonanych prac artystycznych, projektów, oceny wykonywanych zadań i ćwiczeń praktycznych oraz egzaminów ustnych i pisemnych, a kompetencje społeczne w drodze udziału w dyskusji, symulacji, prezentacji, projektów indywidualnych i grupowych. Metody weryfikacji efektów kształcenia są w sylabusach dobrane prawidłowo, choć nie są różnorodne i nie są wyraźnie zorientowane na sprawdzanie w umiejętności i kompetencji społecznych związanych z praktycznym przygotowaniem zawodowym. W przypadku zajęć związanych z praktycznym przygotowaniem zawodowym jako metodę wskazuje się ocenianie wykonywanych przez studentów ćwiczeń praktycznych lub projektów, jednak – podobnie jak w przypadku stosowanych metod dydaktycznych – także i w tym zakresie jednostka nie wypracowała jeszcze specyficznych metod lub w niewystarczający sposób opisała je w sylabusach przedmiotów. Przegląd prac etapowych wskazuje jednak na częsty brak powiązania stosowanych narzędzi i metod oceniania z efektami kształcenia i treściami programowymi poszczególnych przedmiotów. Np. prace etapowe dla przedmiotu *zarządzanie w kulturze* zaliczonego w programie studiów do zajęć związanych z praktycznym przygotowaniem zawodowym są opisem wydarzeń kulturalnych z perspektywy widza, a jego treści programowe obejmują wiedzę z zakresu zarządzania, budowania strategii i planowania projektowego oraz umiejętności efektywnego zarządzania. Podobnie w przypadku przedmiotu *projektowanie użytkowe* sprawdzenie umiejętności przygotowania projektu graficznego nie pozwala na ocenę osiągnięcia przez studentów umiejętności analitycznych, których dotyczą efekty kształcenia.

Efekty kształcenia związane z weryfikacją umiejętności językowych są sprawdzane przy pomocy ustnych wypowiedzi studentów i sprawdzianów pisemnych. Metody sprawdzania nie przewidują w tym zakresie przygotowania przez studentów wypowiedzi pisemnych na zadany temat lub oceny umiejętności komunikacyjnych i nastawione są głównie na sprawdzanie poprawności gramatycznej.

Praktyki zawodowe zaliczane są na podstawie portfolio i obowiązującego w uczelni dziennika praktyk zawierającego sprawozdanie z odbytych czynności oraz ogólną opinią opiekuna praktyk w zakładzie pracy, w którym się one odbywają. Słabą stroną dziennika praktyk jest

niewuwzględnienie w nim oceny osiągnięcia przez studentów efektów kształcenia i w rezultacie ograniczenie opinii opiekuna do ogólnej oceny postaw studenta, a nie jego osiągnięć. Również portfolio w przygotowanej przez studentów formie nie umożliwia oceny osiągnięcia efektów kształcenia, ponieważ ogranicza się do krótkiego sprawozdania z odbytej praktyki, odnoszącego się do ogólnych wrażeń praktykanta i stopnia jego zadowolenia z jej przebiegu i nie dokumentuje jego działań i osiągnięć. Studenci mogą ubiegać się także o zaliczenie praktyk na podstawie pracy zawodowej. Zaliczenie to odbywa się po złożeniu podania z krótkim uzasadnieniem oraz złożeniu zaświadczeń. Na żadnym etapie postępowania nie jest weryfikowane czy zakres obowiązków zawodowych odpowiada efektom kształcenia sformułowanym dla praktyk zawodowych.

Informacje na temat metod zaliczenia zamieszczone są w sylabusach poszczególnych przedmiotów. Według *Regulaminu studiów* o wynikach oceny w przypadku końcowego zaliczenia przedmiotu studenci informowani są nie później niż do końca drugiego tygodnia sesji zaliczeniowej. Program i plan studiów nie określają jednak formy zaliczenia poszczególnych przedmiotów, informacji tej nie zawierają także sylabusy. W części z nich wśród metod sprawdzania pojawia się egzamin ustny lub pisemny, co stoi w sprzeczności z *Regulaminem studiów* zakładającym, że każdy moduł/przedmiot kończy się jednym zaliczeniem z oceną. System oceniania nie zapewnia przy tym studentom możliwości uzyskania informacji zwrotnej. Większość prac etapowych nie jest oceniania, brak jest też na nich jakichkolwiek adnotacji. Harmonogram zajęć oraz przeniesienie kształtowania praktycznych umiejętności zawodowych na pracę własną studentów nie umożliwia bieżącego monitorowania postępów i wprowadzanie korekt. Zawyżanie ocen prac dyplomowych nie pozwala na uzyskanie przez studentów rzetelnej informacji zwrotnej dotyczącej ich osiągnięć, co potwierdza wysoka – niewspółmierna do rzeczywistych wyników prac dyplomowych – średnia ocen uzyskanych w całym toku studiów. W sylabusach nie przewidziano rubryki na określenie kryteriów oceniania, a brak informacji zwrotnej w przypadku prac etapowych oraz zawyżanie ocen podsumowujących sprawia, że jednostka nie zapewnia rzetelności oraz przejrzystości procesu sprawdzania i oceny efektów kształcenia oraz wiarygodności i porównywalność wyników oceny.

Uwieńczeniem procesu kształcenia jest dyplomowanie. Poza pojedynczymi przypadkami występuje spójność problematyki artystycznej/projektowej części pracy z pracą pisemną/teoretyczną. Część prac dyplomowych nie jest jednak – wbrew przyjętym zasadom dyplomowania (szerzej w kryterium 2.3) – powiązana ze specjalnością. Niektóre prace artystyczne dotyczą umiejętności, które nie są ujęte w efektach kształcenia i treściach programowych (komponowanie, wykonawstwo muzyczne, techniki animacji filmowej, pisanie

scenariuszy). Zasady dyplomowania przewidują także badawczy charakter pracy teoretycznej, jednak przejrzone prace dyplomowe nie świadczą o uzyskaniu przez studentów kompetencji w tym zakresie, nie tylko na poziomie metodologicznym, ale także metodyki poszukiwań bibliograficznych, redakcji przypisów i bibliografii. Zdarzają się także prace dyplomowe, których temat wykracza ponad I stopień studiów i wymaga zaawansowanej wiedzy i umiejętności analitycznych odpowiadających 7 poziomowi PRK.

Realizowane prace dyplomowe w większości dotyczą sztuki czystej i rozważań teoretycznych na gruncie nauk humanistycznych i społecznych i nie zawierają aspektu przeniesienia wyników pracy badawczej do obszaru praktyki zawodowej. Większość prac pisemnych zawiera błędy językowe i edytorskie, które nie są brane pod uwagę w procesie oceniania. Część artystyczna nie zawsze jest oceniana, a oceny – jeśli są – nie zawsze odpowiadają skali ocen określonej w *Regulaminie studiów* i nie mają przy tym wpływu na końcową ocenę na dyplomie.

Pytania zadawane na egzaminie dyplomowym, choć dotyczą problematyki dyplomowania, nie pozwalają na ocenę osiągnięcia przez studentów kierunkowych efektów kształcenia. Nie odnoszą się one bowiem do wiedzy i umiejętności, a raczej do odczuć studentów, opisu procesu twórczego lub poznawczego i autorefleksji.

Często występujący brak ocen prac etapowych i przesunięcie ocen podsumowujących do górnej skali powoduje, że nie są diagnozowane trudności studentów w nauce, a więc nie jest możliwe udzielanie im skutecznego wsparcia w procesie uczenia się. Uczelnia deklaruje co prawda, że obok tradycyjnych form związanych z możliwością indywidualnych konsultacji zapewnia rozwinięty system tutorialu, który zarówno umożliwia wsparcie studentów uzdolnionych, jaki mających problemy w nauce, ale w związku z brakiem możliwości diagnostycznych, nie może on funkcjonować w powiązaniu z obserwacją osiągnięć studentów.

Osiągnięcia naukowe i projektowe studentów ocenianego kierunku związane są głównie z obszarem sztuki i z działalnością Koła Naukowego SZTUKATERIA. Rezultatem prac aktywności koła są prezentacje prac w Galerii 55, we współpracujących instytucjach oraz kreowanie działań z wieloaspektowego obszaru estetyki codzienności. Ponadto wśród osiągnięć studentów znajdują się spektakle i koncerty oraz realizacje słuchowisk radiowych. W tych ponadprogramowych działaniach uczestniczą wszyscy studenci kierunku.

Liczba absolwentów kierunku wykazanych w systemie ELA³ jest na tyle niska, że nie generuje on raportów. Jednostka stara się jednak obserwować losy absolwentów i wskazuje, że są oni aktywni w różnych obszarach kultury zarówno jako jej organizatorzy, instruktorzy jak i twórcy, przy czym nie zawsze w dziedzinach sztuki, z którymi powiązany jest kierunek. Niemniej absolwenci podejmują pracę w instytucjach wskazanych przez jednostkę jako potencjalnych

miejscach zatrudnienia lub podejmują nowe studia w obszarze związanym z kulturą.

Zaliczanie poszczególnych przedmiotów dokonują osoby, te przedmioty prowadzące, co – jeśli przedmioty te są prawidłowo obsadzone – skutkuje właściwymi kompetencjami osób sprawdzających osiągnięcia studentów. Praktyki zawodowe bez względu na specjalność zaliczane są przez nauczyciela akademickiego prowadzącego zajęcia na ocenianym kierunku i znającego jego specyfikę, co w kontekście braku zróżnicowania efektów kształcenia i treści programowych praktyk jest rozwiązaniem wystarczającym. Egzamin dyplomowy odbywa się przed komisją egzaminacyjną, w skład której wchodzi przewodniczący, opiekun pracy dyplomowej i recenzent. W przypadku, gdy w ramach pracy dyplomowej przygotowywany był projekt artystyczny skład komisji może być powiększony o opiekuna projektu oraz recenzenta projektu, którzy reprezentują dziedzinę artystyczną odpowiadającą projektowi. O ile zasady te można uznać za prawidłowe, to zastrzeżenie budzi dobór osób uczestniczących w procesie oceniania prac dyplomowych. Prace artystyczne i pisemne oceniane są przez różne osoby (po dwóch oceniających), ale bez względu na zakres tematyczny pracy, dziedziny artystyczne i dyscypliny naukowe, którym one odpowiadają jest to z reguły zbliżony skład osobowy, występujący w zróżnicowanych rolach (opiekuna lub recenzenta). I tak np. artystyczne prace dyplomowe w zakresie specjalności film, media, nowe technologie oraz projektowanie oceniane są przez reprezentantów sztuki czystej, absolwentów wydziału rzeźby lub ceramiki, których dorobek artystyczny dotyczy rzeźby, grafiki malarstwa, a osiągnięcia nie zostały potwierdzone stopniem naukowym. Także zakres prowadzonych badań naukowych osób oceniających część teoretyczną nie zawsze odpowiada nie tylko wąskiemu merytorycznemu zakresowi prac dyplomowych, ale także subdyscyplinom lub dyscyplinom naukowym, których te prace dotyczą. I tak np. osoba z dorobkiem naukowym w zakresie filozofii ze szczególnym uwzględnieniem teorii dyskursu i psychoanalizy jako dziedziny, w której przenikają się różnorodne toposy filozoficzne, oceniała prace dotyczące ewolucji książki artystycznej, teatru telewizji jako gatunku teatralnego czy trendów w designie dla osób niewidomych i niedowidzących.

Na wypadek powstania sytuacji konfliktowych regulamin studiów gwarantuje każdemu studentowi jedną próbę poprawy zaliczenia każdej formy zajęć, a w przypadku zakwestionowania przez niego oceny prawo do egzaminu komisyjnego, w którym może uczestniczyć jako obserwator przedstawiciel samorządu studenckiego oraz innych wskazany przez egzaminowanego student. Wszystkie prace dyplomowe podlegają sprawdzeniu w programie antyplagiatowym. W przypadku stwierdzenia plagiatu przewidywane jest wdrożenie postępowania dyscyplinarnego.

Uczelnia zapewnia warunki równego traktowania studentów w procesie sprawdzania i

oceniania efektów kształcenia, w tym możliwość adaptowania metod i organizacji sprawdzania efektów kształcenia do potrzeb studentów z niepełnosprawnością. W przypadku tych osób *Regulamin studiów* gwarantuje przeprowadzanie egzaminów, w tym egzaminu dyplomowego, w warunkach zaspokajających ich specyficzne potrzeby. Istnieje możliwość wydłużenia czasu trwania egzaminu, zmiany jego formy itp.

Mimo zapisów w *Regulaminie studiów*, że każdy moduł zajęć kończy się jedynie zaliczeniem z oceną, uczelnia określiła zasady organizacji sesji egzaminacyjnej. Egzaminatorzy mają obowiązek zgłoszenia terminów egzaminów na specjalnych drukach w terminach określonych w procedurze (w przypadku letniej sesji egzaminacyjnej do 30 marca), na podstawie których Biuro Organizacji Dydaktyki sporządza wykaz egzaminów i zamieszcza na stronie internetowej, w systemie USOS i na tablicy ogłoszeń. Ani regulamin studiów, ani wskazana procedura nie ustala maksymalnej liczby egzaminów, które mogą odbyć się w sesji na danym roku i semestrze studiów, a harmonogram egzaminów ustalony jest na podstawie wskazań prowadzących zajęcia. Tak więc nie wypracowano regulacji dotyczących planowania sesji egzaminacyjnej w powiązaniu z zachowaniem zasad higieny uczenia się. W internetowym serwisie „dla studenta” nie ma zakładki sesja egzaminacyjna, a jednostka nie przedstawiła też – mimo skierowanej prośby – jej przykładowego archiwalnego harmonogramu.

2.3.

Przyjęcia na studia w DSW we Wrocławiu odbywają na podstawie podejmowanej co roku uchwały senatu, wg której na wszystkie kierunki prowadzone w języku polskim rekrutacja odbywa się na podstawie „złożonych dokumentów z uwzględnieniem pomyślnie zdanego egzaminu maturalnego”. O przyjęciu na studia decyduje kolejność zgłoszeń. Zasady rekrutacji nie przewidują oceny kompetencji wstępnych kandydatów na studia, w tym w szczególności oceny predyspozycji artystycznych oraz nie zapewniają, ze względu na przyjętą zasadę kolejności zgłoszeń, przyjęcia kandydatów o najwyższych kompetencjach. Uchwała dotycząca zasad rekrutacji nie zawiera zapisów dyskryminujących ani uprzywilejowujących żadnych grup kandydatów, a dodatkowo odrębna uchwała określa ogólne warunki, na jakich na studiach przyjmowani są cudzoziemcy.

Koncepcja pracy dyplomowej w niewielkim stopniu powiązana jest z profilem studiów. Zakłada ona sprawdzenie zarówno teoretycznych jak i praktycznych aspektów procesu artystycznego, w zakresie wybranej specjalności. Zgodnie z nią proces dyplomowania powinien być rezultatem dwutorowego procesu, którego wynikiem jest projekt artystyczny – identyfikowany z częścią praktyczną – i praca pisemna. Zgodnie z sylabusem przedmiotu *laboratorium dyplomowe* obie

części powinny być spójne: student 1) „projektuje i realizuje koncepcję teoretycznego opracowania oraz projekt artystyczny”, 2) „dobiera poprawnie teorie twórczości i stosuje do własnego projektu”, 3) „łączy efekty projektów artystycznych z wiedzą z teorii sztuk współczesnych oraz humanistycznych”. W przypadku części pisemnej zakłada się przy tym, że przynajmniej część pracy powinna mieć charakter badawczy. Koncepcja pracy dyplomowej nie zakłada rozwiązywania przez studentów problemów praktycznych, związanych z zakresem działalności zawodowej, do której przygotowują studia lub specjalność, nie przewiduje też poszukiwań związanych z zastosowaniem w praktyce zawodowej osiągnięć naukowych lub artystycznych w zakresie dziedzin i dyscyplin naukowych i artystycznych, do których odnoszą się kierunkowe efekty kształcenia.

Zgodnie z przyjętymi w uczelni regulacjami egzamin dyplomowy powinien potwierdzić uzyskanie przez studenta efektów kształcenia określonych w programie kształcenia, a w szczególności problematyki związanej z tematem pracy dyplomowej. Celem egzaminu jest ocena stopnia opanowania umiejętności związanych z prezentowaniem wiedzy teoretycznej, metodologicznej i (jeśli praca ma charakter badawczy) prezentowaniem i interpretowaniem wyników badań przeprowadzonych w ramach pracy. Jednocześnie wbrew założeniu, że egzamin dyplomowy powinien potwierdzić uzyskania przez studenta kierunkowych efektów kształcenia, stawiane pytania powinny dotyczyć problematyki pracy, metodologii badań i zakresu specjalności studiowanej przez dyplomanta.

Regulamin studiów przewiduje możliwość identyfikacji efektów kształcenia oraz kwalifikacji uzyskanych w innych szkołach wyższych, stosowane także w programach wymiany studentów i określa procedury związane z wyznaczaniem różnic programowych. Uczelnia określiła procedury potwierdzania efektów uczenia się. Prowadzą one do przyznania punktów ECTS odpowiadających wybranym modułom kształcenia, pod warunkiem stwierdzenia zbieżności rozpoznanych i zweryfikowanych efektów uczenia się z efektami kształcenia określonymi w programie kształcenia danego kierunku, poziomu i profilu kształcenia. Procedury te nie są stosowane na ocenianym kierunku.

Ponieważ system ocenienia nie sprzyja monitorowaniu progresji studentów, a studenci kierunku nie biorą udziału w programach wymiany jednostka nie dostrzega potrzeby podejmowania działań związanych z doskonaleniem zasad rekrutacji kandydatów, uznawania efektów i okresów kształcenia oraz kwalifikacji uzyskanych w szkolnictwie wyższym oraz zasad dyplomowania.

Na stronach internetowych uczelni znajdują się kompletne, aktualne i zrozumiałe informacje o wymaganiach stawianych kandydatom na studia na ocenianym kierunku i kryteriach

uwzględnianych w postępowaniu kwalifikacyjnym, zasadach potwierdzania efektów uczenia się, uznawania efektów i okresów kształcenia oraz kwalifikacji uzyskanych w innych uczelniach, a także formalnych zasadach dyplomowania. Na stronach interesowych brakuje jednak informacji odnoszących się do merytorycznych wymagań stawianych pracom dyplomowym na ocenianym kierunku.

Uzasadnienie, z uwzględnieniem mocnych i słabych stron

Na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych kierunku studiów *sztuki nowoczesne – Disign now!* realizowany jest ten sam plan i program studiów w zróżnicowanej liczbie godzin dydaktycznych wymagającej bezpośredniego udziału nauczycieli akademickich i studentów. O ile wymiar godzin kontaktowych na studiach niestacjonarnych pozwala na realizację kierunkowych efektów kształcenia i zaplanowanych treści programowych, to na studiach niestacjonarnych jest on niewystarczający. Poza praktykami zawodowymi, które słusznie odbywają się w tym samym wymiarze godzinowym, co na studiach stacjonarnych, pozostałe moduły zajęć zostały znacząco uszczuplone i stanowią w większości ok. 30% godzin kontaktowych, co zajęciom prowadzonym w tej formie studiów daje konsultatywny charakter i – zwłaszcza w grupie przedmiotów związanych z praktycznym przygotowaniem zawodowym – nie daje możliwości kształtowania umiejętności pod bezpośrednią pieczę nauczyciela akademickiego z możliwością wprowadzania bieżących korekt.

Wszystkie zajęcia zaliczone do tej grupy organizowane są w formach aktywizujących, jednak w większości nie umożliwiają wykonywania czynności praktycznych przez studentów i są prowadzone w warunkach dydaktycznych uczelni, które nie odpowiadają warunkom właściwym dla danego zakresu działalności zawodowej. Większa część zajęć zaliczonych przez jednostkę do modułów związanych z praktycznym przygotowaniem zawodowym ma charakter teoretyczny, nie odbywa się w warunkach właściwych dla przyszłej działalności zawodowej i przy pomocy metod umożliwiających praktyczne wykonywanie czynności zawodowych.

Zastrzeżenia budzi oszacowanie punktami ECTS modułów zajęć. W programie studiów przyjęto zasadę, by zajęciom związanym z praktycznym przygotowaniem zawodowym, zwłaszcza prowadzonym w ramach modułów specjalnościowych, przyporządkowywać stosunkowo dużą w porównaniu do liczby godzin kontaktowych liczbę punktów ECTS, zakładającą dominujący udział samokształcenia w procesie kształtowania umiejętności. To poskutkowało

niedoszacowaniem pozostałych modułów zajęć, dla których wymiar punktów ECTS w zasadzie odpowiada wymiarowi godzin kontaktowych, a bywa, że jest nawet od niego mniejszy.

Plan studiów przewidując pięć rodzajów praktyk zawodowych, nie określa ich wymiaru tygodniowego. Przede wszystkim jednak wadą praktyk zawodowych jest brak zróżnicowania ich programu zgodnie z ich etapami i odmiennymi nazwami. Treści programowe praktyk nie odpowiadają sformułowanym dla nich efektom kształcenia. Zastrzeżenia budzi także zbyt niski wymiar godzinowy praktyk, co potwierdza sposób szacowania ich punktami ECTS, w którym liczba punktów ECTS przypisanych godzinom kontaktowym, jest wyższa, od zaplanowanej w programie studiów. Praktyki zawodowe realizowane są w galeriach, teatrach, ośrodkach działań twórczych, domach kultury i agencjach reklamowych, przy czym te ostatnie nie gwarantują możliwości realizacji efektów kształcenia.

Praktyki zawodowe zaliczane są na podstawie portfolio, będącego w istocie opisem wrażeń z praktyki i obowiązującego w uczelni dziennika praktyk zawierającego sprawozdanie z odbytych czynności oraz ogólną opinią opiekuna praktyk w jednostce, w której się one odbywają. Oba narzędzia nie umożliwiają oceny osiągnięcia przez studentów efektów kształcenia. Program studiów przewiduje także możliwość zaliczenia praktyk na podstawie pracy zawodowej, jednak na żadnym etapie postępowania nie jest weryfikowane czy zakres obowiązków zawodowych odpowiada efektom kształcenia sformułowanym dla praktyk zawodowych.

Moduły zajęć podstawowych i kierunkowych w różnym stopniu zawierają treści programowe odpowiadające dziedzinom nauki i dyscyplinom naukowym, do których odnoszą się kierunkowe efekty kształcenia. Treści programowe realizowane w ramach zajęć związanych z praktycznym przygotowaniem zawodowym odnoszą się do właściwych dyscyplin naukowych oraz dziedzin sztuki i dyscyplin artystycznych, ale nie przewidują kształtowania umiejętności praktycznych w zakresie działań filmowych i teatralnych lub projektowania w trakcie zajęć kontaktowych, przenosząc je na samokształcenie studentów. Widoczny jest przy tym wyraźny dysonans między problematyką prac dyplomowych, zwłaszcza części artystycznej, treściami programowymi. Treści programowe nie przewidują np. wiedzy i umiejętności z zakresu sztuk muzycznych, czy pisania scenariuszy, a projekty dyplomowe te umiejętności obejmują. Problematyka zajęć z języka obcego nastawiona jest na kształtowanie kompetencji gramatycznych oraz komunikowanie się w aspektach osobistych i nie przewiduje wprowadzania słownictwa specjalistycznego związanego powiązanymi z kierunkiem obszarami wiedzy i praktyki zawodowej.

Kierunkowe efekty kształcenia zostały rozłożone pomiędzy przedmiotami w taki sposób, by były możliwe do osiągnięcia na różnym poziomie nasycenia w ramach modułów wspólnych

oraz rozwijane i pogłębiane w ramach modułów specjalnościowych. Jednak treści programowe poszczególnych przedmiotów nie zawsze odpowiadają sformułowanym dla nich efektom kształcenia.

Jednostka nie wypracowała jeszcze specyficznych metod kształcenia i oceniania osiągnięcia praktycznych umiejętności zawodowych i kompetencji społecznych niezbędnych na rynku pracy. Przygotowywane prace często nie odpowiadają efektom kształcenia sformułowanym dla poszczególnych przedmiotów oraz ich treściom programowym.

Program i plan studiów nie określają formy zaliczenia poszczególnych przedmiotów. W sylabusach wśród metod sprawdzania uwzględnia się egzamin ustny lub pisemny, co stoi w sprzeczności z *Regulaminem studiów* zakładającym, że każdy moduł/przedmiot kończy się jednym zaliczeniem z oceną. Harmonogram zajęć oraz przeniesienie kształtowania praktycznych umiejętności zawodowych na pracę własną studentów uniemożliwia bieżące monitorowanie postępów i wprowadzanie korekt. W sylabusach nie przewidziano rubryki na określenie kryteriów oceniania, a brak ocen prac etapowych oraz zawyżanie ocen podsumowujących sprawia, że jednostka nie zapewnia rzetelności oraz przejrzystości procesu sprawdzania i oceny efektów kształcenia oraz wiarygodności i porównywalności wyników oceny.

W jednostce przyjęto ogólne zasady dyplomowania. Koncepcja pracy dyplomowej zakłada sprawdzenie zarówno teoretycznych jak i praktycznych aspektów procesu artystycznego, w zakresie wybranej specjalności. W przypadku części pisemnej zakłada się przy tym, że przynajmniej część pracy powinna mieć charakter badawczy. Koncepcja pracy dyplomowej nie zakłada rozwiązywania przez studentów rozwiązań problemów praktycznych, związanych z zakresem działalności zawodowej i nie przewiduje poszukiwań związanych z zastosowaniem w praktyce zawodowej osiągnięć naukowych we zakresie dziedzin i dyscyplin naukowych i artystycznych, do których odnoszą się kierunkowe efekty kształcenia. Część prac dyplomowych nie jest jednak powiązana ze specjalnością. Niektóre prace artystyczne dotyczą umiejętności, które nie są ujęte w efektach kształcenia i treściach programowych. Prace dyplomowe nie świadczą o uzyskaniu przez studentów kompetencji w zakresie kompetencji badawczych, nie tylko na poziomie metodologicznym, ale także metodyki poszukiwań bibliograficznych, redakcji przypisów i bibliografii. Zdarzają się także prace dyplomowe, których temat wykracza ponad I stopień studiów i wymaga zaawansowanej wiedzy i umiejętności analitycznych odpowiadających 7 poziomowi PRK. Realizowane prace dyplomowe w większości dotyczą sztuki czystej i rozważań teoretycznych na gruncie nauk humanistycznych i społecznych i nie zawierają aspektu przeniesienia wyników pracy badawczej do obszaru praktyki zawodowej.

Większość prac pisemnych zawiera błędy językowe i edytorskie, które nie są brane pod uwagę w procesie oceniania. Część artystyczna nie zawsze jest oceniana, a oceny nie zawsze odpowiadają skali ocen określonej w *Regulaminie studiów* i nie mają przy tym wpływu na końcową ocenę na dyplomie.

Celem egzaminu dyplomowego jest ocena stopnia opanowania umiejętności związanych z prezentowaniem wiedzy teoretycznej, metodologicznej i (jeśli praca ma charakter badawczy) prezentowaniem i interpretowaniem wyników badań przeprowadzonych w ramach pracy. Pytania zadawane na egzaminie dyplomowym, choć dotyczą problematyki dyplomowania, nie pozwalają na ocenę osiągnięcia przez studentów kierunkowych efektów kształcenia. Nie odnoszą się one bowiem do wiedzy i umiejętności, a raczej do odczuć studentów, opisu procesu twórczego lub poznawczego i autorefleksji.

Prace artystyczne i pisemne oceniane są przez różne osoby, ale dobór osób dokonujących oceny nie odpowiada ich zakresowi, ani dyscyplinom naukowym i dziedzinom sztuki oraz dyscyplinom artystycznym, których one dotyczą.

Na obu formach studiów harmonogram zajęć narusza zasady higieny uczenia się. Rozplanowanie zajęć w postaci wielogodzinnych bloków zakłóca proces kształcenia, możliwość obserwacji progresu studentów i wprowadzania zindywidualizowanych korekt, zwłaszcza w obszarze kształcenia artystycznego.

O przyjęciu na studia decyduje kolejność zgłoszeń. Zasady rekrutacji nie przewidują oceny kompetencji wstępnych kandydatów na studia, w tym w szczególności oceny predyspozycji artystycznych kandydatów oraz nie zapewniają, ze względu na przyjętą zasadę kolejności zgłoszeń, przyjęcia studentów o najwyższych kompetencjach. Zasady rekrutacji nie zawierają zapisów dyskryminujących ani uprzywilejowujących żadnych grup kandydatów, a dodatkowo odrębna uchwała określa ogólne warunki, na jakich na studiach przyjmowani są cudzoziemcy.

Na ocenie częściowej zaważyły: 1) zbyt mała liczba godzin kontaktowych na studiach niestacjonarnych, 2) niezapewnienie zajęciom związanym z praktycznym przygotowaniem zawodowym warunków dydaktycznych odpowiadających zakresowi działalności zawodowej, umożliwiającym wykonywanie czynności praktycznych przez studentów, 3) przeniesienie kształtowania umiejętności związanych z praktycznym przygotowaniem zawodowym na proces samokształcenia, który nie zapewnia wprowadzania bieżących korekt przez nauczycieli akademickich, 4) brak zgodności treści programowych poszczególnych modułów zajęć ze sformułowanymi dla nich efektami kształcenia, 5) zasady dyplomowania nie zakładające sprawdzania praktycznych umiejętności zawodowych i kompetencji społecznych niezbędnych na rynku pracy odpowiadających branżom, do których przygotowuje kierunek studiów.

Dobre praktyki

Zalecenia

1. Zwiększenie liczby godzin kontaktowych na studiach niestacjonarnych do wymiaru umożliwiającego kształtowanie praktycznych umiejętności zawodowych pod bezpośrednią pieczę nauczyciela akademickiego z możliwością wprowadzania bieżących korekt.
2. Zapewnienie zajęciom związanym z praktycznym przygotowaniem zawodowym warunków dydaktycznych odpowiadających zakresowi działalności zawodowej, umożliwiających wykonywanie czynności praktycznych przez studentów.
3. Prawidłowe oszacowanie nakładu pracy studentów w sposób odpowiadający wymiarowi godzin kontaktowym i przewidyjący czas na pracę własną, umożliwiający przygotowanie się do zajęć oraz przygotowanie prac pisemnych odpowiadających zakresowi kształcenia w obszarze nauk humanistycznych i społecznych.
4. Przeniesienie kształtowania umiejętności związanych z praktycznym przygotowaniem zawodowym z procesu samokształcenia studentów na zajęcia kontaktowe, w sposób umożliwiający wprowadzanie bieżących korekt przez nauczycieli akademickich.
5. Zapewnienie zgodności treści programowych poszczególnych modułów zajęć ze sformułowanymi dla nich efektami kształcenia.
6. Wypracowanie koncepcji praktyk zawodowych w sposób:
 - a) określający wymiar tygodniowy zgodnie z obowiązującymi przepisami,
 - b) różnicujący program praktyk w zależności od ich etapu i zapewniający zgodność treści programowych z efektami kształcenia dla tych praktyk;
 - c) dostosowujący wymiar godzinowy i tygodniowy praktyk zawodowych do możliwości realizacji efektów kształcenia i treści programowych;
 - d) zapewniający dobór miejsc odbywania praktyk, umożliwiający realizację efektów kształcenia i wykonywanie czynności określonych w programach praktyk zawodowych;
7. Wypracowanie narzędzi i metod oceny w trakcie praktyk zawodowych umożliwiających weryfikację stopnia osiągnięcia przez studentów efektów kształcenia dla tych praktyk sformułowanych.

8. Wpracowanie procedur zaliczania praktyk na podstawie wykonywanej pracy zawodowej w sposób umożliwiający zweryfikowanie spójności obowiązków zawodowych z efektami kształcenia określonymi dla praktyk.
9. Zapewnienie metod kształcenia umożliwiających wykonywanie przez studentów praktycznych czynności zawodowych podczas zajęć kontaktowych i kształtowanie kompetencji społecznych oraz metod ich weryfikacji.
10. Uwzględnienie w programie studiów form zaliczania poszczególnych modułów zajęć/przedmiotów (zaliczenie, zaliczanie z oceną, egzamin) i dostosowanie do ich metod oceniania.
11. Ocenianie prac etapowych i zapewnienie studentom uzyskania informacji zwrotnej dotyczącej ich osiągnięć.
12. Zapewnienie rzetelności i przejrzystości procesu sprawdzania poprzez:
 - a) określenie kryteriów oceniania dla poszczególnych modułów zajęć,
 - b) określenie kryteriów oceniania w procesie dyplomowania z uwzględnieniem wagi części artystycznej i teoretycznej pracy dyplomowej,
 - c) dobór osób uczestniczących w procesie oceniania, w tym oceniających prace dyplomowe uwzględniający powiązanie ich dorobku naukowego, artystycznego lub doświadczenia zawodowego zdobytego poza uczelnią z zakresem ocenianych osiągnięć studentów.
13. Wpracowanie zasad dyplomowania uwzględniających w aspekcie pracy dyplomowej i egzaminy dyplomowego:
 - a) rozwiązanie problemów praktycznych, związanych z zakresem działalności zawodowej i zastosowaniem w praktyce zawodowej osiągnięć naukowych we zakresie dziedzin i dyscyplin naukowych i artystycznych, do których odnoszą się kierunkowe efekty kształcenia;
 - b) ocenę osiągnięcia praktycznych umiejętności zawodowych i kompetencji społecznych niezbędnych na rynku pracy.
14. Zapewnienie zgodności problematyki prac dyplomowych z zasadami dyplomowania, efektami kształcenia oraz poziomem kwalifikacji uzyskiwanych przez studentów.
15. Dostosowanie przebiegu egzaminu dyplomowego i formułowanych podczas niego pytań do określonych w uczelni zasad dyplomowania, w sposób zapewniający weryfikację efektów kształcenia sformułowanych dla kierunku studiów.

16. Dostosowanie harmonogramu zajęć i sesji egzaminacyjnej na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych do zasad higieny uczenia się w sposób zapewniający ich harmonijny rozkład w poszczególnych semestrach.
17. Uwzględnienie w zasadach rekrutacji oceny predyspozycji artystycznych związanych z zakresem kształcenia na kierunku.

Kryterium 3. Skuteczność wewnętrznego systemu zapewnienia jakości kształcenia

- 3.1. Projektowanie, zatwierdzanie, monitorowanie i okresowy przegląd programu kształcenia
- 3.2. Publiczny dostęp do informacji

Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 3

3.1.

Działania podejmowane w zakresie projektowania, zatwierdzania, monitorowania i okresowego przeglądu programu kształcenia zostały określone postanowieniami Systemu Zapewniania Jakości Kształcenia Wydziału Nauk Pedagogicznych Dolnośląskiej Szkoły Wyższej we Wrocławiu (dalej: SZJK). Podlegają one regulacjom określonym w opracowanej przez Uczelnię procedurze ISO PS-12 *Projektowanie i nadzór kształcenia*. Za wdrożenie przyjętych postanowień na poziomie ocenianego kierunku studiów „sztuki nowoczesne – design now!” odpowiada Komisja wydziałowa ds. jakości kształcenia (dalej: KJK) ściśle współpracująca z Radą Programową kierunku. Działania wspierające na poziomie uczelni prowadzi Rada ds. Jakości Kształcenia (dalej: RJK), dostarczając rekomendacji w zakresie możliwych rozwiązań służących poprawie jakości kształcenia.

Projekt programu oraz propozycje jego modyfikacji są opracowywane przez Radę Programową. Do źródeł danych uwzględnianych w tym procesie należą: strategia rozwoju uczelni, wyniki badania rynku pracy, a także sugestie studentów. W procesie projektowania programu studiów pod uwagę bierze się również kompetencje kadry dydaktycznej, infrastrukturę uczelni, a także rozpoznawane podczas wspomnianego badania rynku pracy zainteresowanie potencjalnych kandydatów. Zgodnie z procedurami regulującymi pracę systemu, w projektowanie zmian programu kształcenia włączani są interesariusze wewnętrzni, w tym studenci, poprzez kierowanie uwag do Władz Wydziału i nauczycieli akademickich prowadzących z nimi zajęcia dydaktyczne. Ze względu na otwartość studentów, ich odwagę w formułowaniu skarg i wniosków, a także wynikający z niewielkiej liczebności grup, bliski kontakt nauczycieli akademickich i studentów to rozwiązanie wskazano jako najskuteczniejszy sposób pozyskiwania informacji od tej grupy interesariuszy wewnętrznych. Studenci mają również możliwość anonimowego formułowania swoich ocen oraz zgłaszania propozycji w skierowanym do nich

badaniu ankietowym. Obejmuje ono ocenę wykładowcy, programu kształcenia, organizacji procesu kształcenia, obsługi w dziekanacie, bazy dydaktycznej oraz systemu wsparcia studentów. Dotychczas, wyniki ankiet nie były podawane do publicznej wiadomości, lecz ich podsumowanie odbywało się poprzez przekazanie przez tutora (opiekuna grupy studenckiej) wniosków z badania podczas spotkania ze studentami. Nauczyciele mieli natomiast zapewniony dostęp do wyników dotyczącego ich badania poprzez platformę USOSweb oraz podczas bezpośrednich spotkań z Władzami Wydziału.

Studenci są członkami KJK, RJK oraz Rady Programowej, których spotkania stanowią platformę wymiany informacji między poszczególnymi uczestnikami prowadzonego procesu kształcenia. Nauczyciele akademicy na bieżąco mogą zgłaszać do Dziekana Wydziału propozycje zmian służących doskonaleniu kształcenia na kierunku „sztuki nowoczesne – design now”. Ich udział w opracowaniu projektu modyfikacji programu studiów jest również zapewniony poprzez uczestnictwo w pracach gremiów odpowiedzialnych za jakość kształcenia oraz zmiany w programach kształcenia. W projektowaniu efektów kształcenia uwzględniane są ponadto wyniki doraźnych konsultacji z pracodawcami (Wytwórnia Filmów Fabularnych we Wrocławiu, Hala Ludowa, Centrum Technologii Audiowizualnych), do których w głównej mierze należą prowadzący zajęcia dydaktyczne nauczyciele akademicy, którzy dzielą się wiedzą i doświadczeniem. Wydział zapewnia ponadto udział przedstawicieli rynku pracy w posiedzeniach Rady Programowej oraz w ramach Uczelnianej Rady Pracodawców, wśród członków której podczas prowadzonej wizytacji nie było przedstawicieli związanych z ocenianym kierunkiem studiów. Są to działania zastępcze dla systemowych rozwiązań w zakresie współpracy z przedstawicielami otoczenia społeczno-gospodarczego, służących kształtowaniu programu studiów o profilu praktycznym zgodnie z potrzebami rynku pracy (brak cyklicznych spotkań z przedstawicielami rynku pracy, służących konsultowaniu programu studiów).

Działania w zakresie monitorowania procesu kształcenia prowadzone są dzięki współpracy KJK z Dziekanem Wydziału, a zakres wykorzystywanych w nim źródeł danych zapewnia udział interesariuszy wewnętrznych (nauczyciele akademicy, studenci) i zewnętrznych (zatrudnieni na uczelni pracodawcy, absolwenci kierunku). Procedury SZJK zakładają bieżącą ocenę efektywności nabywania przez studentów wiedzy i umiejętności, dokonywaną na podstawie obserwacji pracy studenta w trakcie realizacji przedmiotu, a także opinii partnerów zewnętrznych (ocena praktyk zawodowych, udział przedstawicieli otoczenia społeczno-gospodarczego w wystawach prac studentów). Przeprowadzona przez Zespół Oceniający PKA analiza dokumentacji związanej z oceną efektów kształcenia nabywanych podczas praktyk zawodowych

wykazała jednak nieprawidłowości w zakresie ich weryfikacji, co szczegółowo wskazano w opisie kryterium 2 niniejszego raportu. Działania w tym procesie obejmują ponadto bieżący przegląd programów z perspektywy zakładanych i realizowanych efektów kształcenia, który nauczyciele akademicki prowadzą z uwzględnieniem analizy poziomu prac i projektów przygotowywanych przez studentów. Podsumowująca ocena osiągnięcia zamierzonych efektów kształcenia dokonywana jest na zakończenie semestru. Celem włączenia studentów w proces monitorowania realizacji procesu kształcenia uczelnia powołała dla każdej grupy studentów stanowisko tutora, będącego opiekunem studentów oraz monitorującego rozwiązywanie problemów na bieżąco zgłaszanych przez studentów.

Funkcjonujący na ocenianym kierunku studiów system zakłada okresowy (coroczny) przegląd programu kształcenia. Prowadzona w tym zakresie analiza podlega corocznie dokonywanej przez Radę Wydziału weryfikacji, której podstawę stanowi przygotowywany przez KJK raport „Ocena efektów kształcenia uzyskanych w toku realizacji programów kształcenia” (zakres uwzględnionej w nim oceny obejmuje: karty przedmiotów, metody weryfikacji efektów, rozkład ocen podczas sesji egzaminacyjnej, stypendia naukowe, proces dyplomowania, zajęcia z języków obcych, praktyki zawodowe) oraz „Syntetyczne wnioski z nadzoru nad procesem kształcenia dla doskonalenia programów kształcenia” (obejmują one: weryfikację efektów kształcenia, ewaluację zajęć dydaktycznych, ocenę pracowników, zmiany legislacyjne, zmiany sposobu realizacji zajęć dydaktycznych). KJK, dokonując przeglądu i oceny programu studiów, uwzględnia opinie nauczycieli akademickich formułowane podczas bezpośrednich rozmów z Dziekanem Wydziału, wyniki sesji egzaminacyjnych, wyniki procesu dyplomowania (w tym opinie i recenzje opiekunów i recenzentów prac dyplomowych), opinie studentów wyrażone przede wszystkim podczas bezpośrednich rozmów z nauczycielami akademickimi oraz opinie współpracujących z wydziałem interesariuszy zewnętrznych, będących jednocześnie nauczycielami akademickimi prowadzącymi zajęcia na ocenianym kierunku. Wymienione źródła danych uzupełniają wnioski formułowane w wyniku prowadzonych hospitacji zajęć dydaktycznych, a także informacje o losach zawodowych absolwentów doraźnie pozyskiwane przez nauczycieli akademickich utrzymujących kontakt z absolwentami. Opinie absolwentów kierunku o zaletach procesu studiowania oraz problemach diagnozowanych przez studentów pozyskiwane są również podczas rozmów tutorów ze studentami po zakończonym przez nich egzaminie dyplomowym. Planowane jest również przeprowadzenie Badania Atrybutów Marki (BAM) diagnozującego mocne i słabe strony procesu kształcenia.

Oceniając rozwiązania przyjęte w zakresie monitorowania poprawności realizacji procesu kształcenia oraz okresowego przeglądu programu kształcenia należy wskazać na ich

nieskuteczność potwierdzoną brakiem zdiagnozowania niespójności (brak konsekwencji w treściach programowych oraz ich integralności) i braku precyzyjnie określonej koncepcji kształcenia, co szczegółowo zostało omówione w opisie kryterium 1 niniejszego raportu. Ponadto dokonany przez ekspertów Zespołu Oceniającego przegląd prac dyplomowych wskazuje na konieczność wypracowania standardów, a także określenia celu i zakresu przygotowywanych prac dyplomowych, co również nie zostało rozpoznane przez prowadzone w ramach systemu działania. Należy również zwrócić uwagę na fakt, iż przyjęte w ramach monitorowania procesu kształcenia rozwiązania nie obejmują oceny infrastruktury wykorzystywanej w procesie kształcenia. W konsekwencji, o czym szczegółowo w opisie kryterium 7 niniejszego raportu, bogata infrastruktura dydaktyczna uczelni nie jest w pełni wykorzystywana dla potrzeb realizacji procesu kształcenia. Brak systemowych rozwiązań w zakresie przeglądu bazy dydaktycznej przyczynił się również do braku zdiagnozowania istotnych dla kształcenia w obszarze sztuki pracowni warsztatowych, a także niewystarczających dla realizacji procesu kształcenia na ocenianym kierunku studiów zasobów bibliotecznych.

Wyniki monitorowania, okresowego przeglądu programu kształcenia, oceny osiągnięcia przez studentów efektów kształcenia są wykorzystywane jako podstawa zmian programu kształcenia, czego efektem są modyfikacje służące poprawie nabywania przez studentów efektów kształcenia np. poprzez umiejscowienie zajęć w programie studiów adekwatnie do zgłaszanego przez studentów i nauczycieli akademickich poziomu trudności i biegłości studentów (przesunięcie przedmiotu *Wprowadzenie do sztuki użytkowej* na semestr II, *Projektowanie użytkowe* III semestr). Zdecydowano również o zwiększeniu wymiaru zajęć (*Technika aktora 2*), oraz poszerzono pulę realizowanych przedmiotów (*Historia Muzyki, Historia sztuki, Seminarium monograficzne*). Celem zwiększenia efektywności osiągania przez studentów umiejętności komunikowania się w mowie i piśmie dokonano zmiany formy prowadzenia zajęć z języków obcych (przygotowany przez Kierownika Pracowni Językowej program zastąpienia lektoratów przedmiotem *Mentoring językowy*). Uwzględniając prośbę studentów zdecydowano ponadto o połączeniu trzech realizowanych dotychczas specjalności w dwie (*Projektowanie, media, nowe technologie* oraz *Performatyka i film*).

3.2.

Informacje dotyczące procesu kształcenia realizowanego na ocenianym kierunku studiów udostępniane są dla różnych grup interesariuszy na stronach internetowych Uczelni oraz na tablicach ulokowanych w jej siedzibie (opis kierunków studiów, opis specjalności, wykaz przedmiotów kierunkowych i fakultatywnych, program studiów z planem zajęć dydaktycznych

i ECTS, obsada zajęć dydaktycznych, niezbędne druki, wzory podań, terminy konsultacji). Ponadto szczegółowe informacje dotyczące treści zajęć dydaktycznych udzielane są przez nauczycieli akademickich w ramach prowadzonych przez nich zajęć dydaktycznych. Dostęp do sylabusów zajęć dydaktycznych jest ponadto możliwy za pośrednictwem platformy USOS. Na stronie internetowej publikowane są także ogłoszenia dotyczące organizowanych przez Uczelnię przedsięwzięć naukowych i artystycznych, warsztatów oraz szkoleń. Władze Wydziału we współpracy z pracownikami administracyjnymi (w szczególności Dział Promocji) i technicznymi dokonują aktualizacji treści zamieszczanych na ogólnodostępnych platformach informacyjnych oraz portalach społecznościowych (strona www, Facebook). Pod uwagę brane są wówczas potrzeby odbiorców poszczególnych informacji, w tym kandydatów na studia, studentów, nauczycieli akademickich oraz partnerów współpracujących z Wydziałem przy organizacji przedsięwzięć kulturalnych i naukowych. Forma prezentacji danych na stronie internetowej Wydziału została dostosowana do potrzeb poszczególnych grup interesariuszy z uwzględnieniem przewidywanego sposobu ich wykorzystania (w tym dla obcokrajowców). Treści dostępne na stronie internetowej oraz w ramach systemu intranetowego są okresowo monitorowane przez Władze Wydziału.

Uzasadnienie, z uwzględnieniem mocnych i słabych stron

Wydział Nauk Pedagogicznych Dolnośląskiej Szkoły Wyższej we Wrocławiu prowadzący oceniany kierunek studiów „sztuki nowoczesne – design now!” określił, wdrożył i realizuje działania służące projektowaniu i zatwierdzaniu programów kształcenia. W ramach przyjętych procedur prowadzi również monitorowanie i okresowy przegląd programu kształcenia. Dokonana przez Zespół Oceniający PKA analiza stanu faktycznego wykazała, iż działania systemu prowadzone są z uwzględnieniem potrzeb zgłaszanych przez interesariuszy wewnętrznych oraz oceny osiągnięcia przez studentów zakładanych efektów kształcenia, czego efektem są wyżej wymienione przykłady działań mających na celu doskonalenie jakości kształcenia. Niewystarczający dla realizacji studiów o profilu praktycznym jest natomiast udział w procesie kształcenia interesariuszy zewnętrznych reprezentujących rynek pracy (brak systemowego włączenia przedstawicieli otoczenia społeczno-gospodarczego w projektowanie, monitorowanie oraz okresowy przegląd programu kształcenia, uchybienia w zakresie weryfikacji efektów kształcenia uzyskiwanych przez studentów w czasie praktyk zawodowych). Wśród stwierdzonych uchybień należy wskazać ponadto na brak rozpoznania, przez stosowane w ramach SZJK narzędzia monitorowania i okresowego przeglądu programu kształcenia, niespójności w przyjętej koncepcji kształcenia, uchybień dotyczących procesu dyplomowania,

a także nieprawidłowości w zakresie wykorzystywanej w procesie kształcenia infrastruktury dydaktycznej. Istotnym jest zatem dokonanie weryfikacji skuteczności przyjętych narzędzi monitorowania procesu kształcenia i efektywności podejmowanych działań naprawczych. Zespół Oceniający PKA zwraca ponadto uwagę na konieczność poprawy zawartości publicznie dostępnych informacji np. dostępu studentów do wyników wypełnianych przez nich ankiet. Właściwym byłoby podanie do publicznej wiadomości choćby skróconego opracowania wyników ankiet z uwzględnieniem planowanych działań naprawczych bądź przyczyn uniemożliwiających ich uwzględnienie. Polska Komisja Akredytacyjna po raz pierwszy oceniała jakość kształcenia na kierunku „sztuki nowoczesne – design now!” wobec czego sformułowane przez Zespół Oceniający uwagi winny być wykorzystane przy poprawie jakości kształcenia jako źródło informacji pozyskanych dzięki zewnętrznej ocenie jakości kształcenia.

Przyznanie zadowalającej oceny dla kryterium skuteczność wewnętrznego systemu zapewnienia jakości kształcenia uzasadnienia:

1. Brak systemowego włączenia w monitorowanie i okresowe przeglądy programu kształcenia przedstawicieli rynku pracy (mimo prowadzonego praktycznego profilu kształcenia),
2. Brak pełnej skuteczności działań służących monitorowaniu i okresowemu przeglądowi programu kształcenia, a także ocenie osiągnięcia przez studentów efektów kształcenia (niespójność koncepcji kształcenia, brak sprecyzowania wymagań stawianych zakresowi merytorycznemu pracy dyplomowej, braki w zakresie infrastruktury służącej realizacji procesu kształcenia),
3. Uchybienia w publicznym dostępie do informacji (brak ogólnodostępnych dla studentów wyniki ankietyzacji).

Dobre praktyki

Zalecenia

1. Wzmocnienie współpracy z przedstawicielami otoczenia społeczno-gospodarczego w zakresie projektowania, monitorowania oraz okresowego przeglądu programu kształcenia (prowadzenie współpracy silniej oddziałującej na realizowane treści kształcenia).
2. Ewaluacja efektywności działań i narzędzi wykorzystywanych w zakresie monitorowania oraz okresowego przeglądu programu kształcenia.

3. Przegląd oraz doprecyzowanie (we współpracy z zaangażowanymi w proces kształcenia interesariuszami zewnętrznymi) przyjętej koncepcji kształcenia oraz wyznaczenie dalszego kierunku jej rozwoju.
4. Wzmocnienie działań systemu zapewniana jakości kształcenia w zakresie monitorowania procesu dyplomowania.
5. Opracowanie zgodnego z polityką prywatności uczelni systemu przedstawiania do publicznej wiadomości wyników procesu ankietyzacji studentów,
6. Wprowadzenie systemowych rozwiązań w zakresie oceny infrastruktury.

Kryterium 4. Kadra prowadząca proces kształcenia

- 4.1. Liczba, dorobek naukowy/artystyczny, doświadczenie zawodowe zdobyte poza uczelnią oraz kompetencje dydaktyczne kadry
- 4.2. Obsada zajęć dydaktycznych
- 4.3. Rozwój i doskonalenie kadry

Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 4

4.1

Do raportu samooceny wizytowanego kierunku dołączono: załącznik nr 4 „Charakterystyka kadry prowadzącej zajęcia” oraz załącznik nr 2 „Obsada zajęć dydaktycznych na kierunku sztuki nowoczesne – Design now!, studia I stopnia, profil praktyczny w roku akademickim 2018/2019. W załączniku zawarto informacje o 22 nauczycielach akademickich. Z tej liczby w bieżącym roku akademickim zajęcia prowadzi 15 osób. Powodem różnicy pomiędzy obiema liczbami jest to, że w bieżącym roku akademickim nie są prowadzone wszystkie zajęcia objęte programem studiów. Prowadzone są tylko zajęcia II roku studiów w formie stacjonarnej oraz I i II roku studiów w formie niestacjonarnej. Z informacji zawartych w załączniku nr 2 wynika, że w bieżącym roku akademickim zajęcia prowadzi 29 nauczycieli akademickich. Charakterystyka 15 z nich została zawarta w załączniku nr 4. Charakterystyki pozostałych nauczycieli akademickich, zostały przekazane po wizytacji, na prośbę zespołu wizytującego.

W liczbie 29 nauczycieli akademickich prowadzących w bieżącym roku akademickim zajęcia na wizytowanym kierunku jedna osoba posiada tytuł naukowy, cztery stopień naukowy dr hab. dziewięć stopień naukowy dr, natomiast 15 tytuł zawodowy magistra.

Informacje dotyczące charakterystyki kadry, zawarte w załączniku oraz w materiałach uzupełniających, zostały przedstawione w niejednorodny sposób, w niektórych przypadkach niezgodnie z podanym wzorem (dotyczącym podania tytułu naukowego, stopni, tytułu

zawodowego oraz dotyczącym podania obszarów, dziedzin i dyscyplin w zakresie których mieści się dorobek). Znacznie utrudnia to dokonanie oceny kryterium.

Kierunkowe efekty kształcenia odnoszą się do obszaru nauk społecznych (22,78%-33,89%), do obszaru nauk humanistycznych (33,06%-34,44%) oraz do obszaru sztuki (41,94%-44,44%). Powyższe zestawienie wskazuje obszar sztuki jako obszar o największym znaczeniu dla kształcenia na wizytowanym kierunku. Osiągnięcia kadry reprezentującej obszar nauk społecznych oraz obszar nauk humanistycznych dotyczą w znacznej mierze dorobku naukowego, natomiast w mniejszym zakresie doświadczeń zawodowych zdobytych poza uczelnią.

Kadra prowadząca zajęcia na wizytowanym kierunku nie stanowi jednorodnego środowiska. W pewnym uproszczeniu można w jej ramach wyodrębnić dwie grupy. Jedną stanowią nauczyciele akademicki prowadzący zajęcia związane z obszarami nauk społecznych i humanistycznych a drugą prowadzący zajęcia związane z obszarem sztuki. Pierwsza grupa silnie związana ze środowiskiem akademickim Uczelni, liczniejsza, posiadająca wyższe kwalifikacje akademickie i mniejsze doświadczenie praktyczne zdobyte poza Uczelnią. Druga grupa, niejednorodna, reprezentująca różne dziedziny i dyscypliny sztuki, mniej liczna, posiadająca niższe kwalifikacje akademickie ale większe doświadczenie zawodowe zdobyte poza Uczelnie.

Dorobek naukowy 3 osób ze stopniem dr hab. 6 osób ze stopniem dr oraz 3 osoby z tytułem zawodowym mgr dotyczy obszaru nauk społecznych, natomiast 1 osoby z tytułem naukowym, 3 osób ze stopniem dr hab. 2 osób ze stopniem dr oraz 6 osób z tytułem zawodowym mgr dotyczy obszaru nauk humanistycznych. Na podstawie informacji zawartych w raporcie samooceny oraz w materiałach uzupełniających można stwierdzić, że liczba i dorobek naukowy nauczycieli akademickich zapewnia realizację programu kształcenia oraz osiągnięcie przez studentów tych zakładanych efektów kształcenia, które odnoszą się do dziedzin i dyscyplin z obszarów nauk humanistycznych i nauk społecznych.

Dorobek artystyczny nauczycieli akademickich w obszarze sztuki jest znacznie mniejszy liczebnie i jakościowo niż dorobek naukowy nauczycieli akademickich w każdym z wymienionych obszarów nauki. 1 osoba posiada stopień dr. hab. sztuki w dyscyplinie sztuki piękne, 1 osoba posiada stopień dr. sztuki w dyscyplinie sztuki piękne. 7 osób posiada tytuł zawodowy mgr. sztuki. W tej liczbie pięć ukończyło kierunki studiów, których efekty kształcenia odnoszą się do dyscypliny sztuk pięknych, a dwie do dziedziny sztuk filmowych. 1 osoba,

absolwent kierunku kulturoznawstwo, realizuje pracę doktorską w dyscyplinie sztuki piękne. Dodatkowo dwie osoby, których kariera akademicka związana jest z dziedziną nauk społecznych (posiadają doktoraty w dyscyplinie naukowej pedagogika) posiadają tytuły zawodowe magistra sztuki (w jednym przypadku kierunek studiów związany z dyscypliną sztuki piękne, w drugim z dyscypliną instrumentalistyka).

Dorobek artystyczny i doświadczenie zdobyte poza uczelnią nauczycieli akademickich, związanych z obszarem sztuki, prowadzących zajęcia na wizytowanym kierunku dotyczy: grafiki (8 osób); działań audiowizualnych i multimedialnych (4 osoby); rzeźby i ceramiki (2 osoby); fotografii (2 osoby); reżyserii, aktorstwa, twórczości muzycznej, oraz filmowej (po 1 osobie).

W raporcie samooceny wskazano, do których dziedzin i dyscyplin w ramach tego obszaru odnoszą się efekty kształcenia. Wymieniono: dziedzinę sztuk filmowych, dziedzinę sztuk teatralnych oraz dziedzinę sztuk plastycznych w ramach dyscyplin: sztuki piękne i sztuki projektowe. Uzyskane tytuły zawodowe oraz stopnie naukowe żadnej z osób wymienionych w załączniku nr 4 nie są związane z dyscypliną sztuki projektowe. Żadna z wymienionych osób nie posiada udokumentowanego dorobku w dyscyplinie sztuki projektowe.

Na podstawie informacji zawartych w raporcie samooceny oraz w materiałach uzupełniających można stwierdzić, że liczba i dorobek naukowy nauczycieli akademickich nie może zapewnić realizacji programu kształcenia oraz osiągnięcie przez studentów tych zakładanych efektów kształcenia, które odnoszą się do dziedzin i dyscyplin z obszarów sztuki. Dotyczy to zwłaszcza efektów kształcenia odnoszących się do dyscypliny sztuki projektowe. Wprawdzie kierunkowe efekty kształcenia nie pozwalają na identyfikację wiedzy, umiejętności i kompetencji społecznych związanych z dziedzinami i dyscyplinami z obszaru sztuki, niemniej brak dorobku i doświadczenia kadry świadczy o tym, że nie zapewni ona osiągnięcia jakkolwiek opisanych efektów kształcenia związanych z dyscypliną sztuki projektowe. Powyższa teza znajduje potwierdzenie w ocenie prac etapowych i dyplomowych (załącznik nr 3 do raportu).

Przykładem może być kierunkowy efekt kształcenia SN1P_U04: *„w oparciu o posiadana wiedzę, projektować i realizować działania twórcze, prognozować praktyczne skutki konkretnych procesów zjawisk społecznych z wykorzystaniem właściwych metod i narzędzi”*. Analiza prac etapowych i dyplomowych wskazuje na to, że studenci nie potrafią wykorzystać *„właściwych metod i narzędzi”* w *„realizowaniu działań twórczych”* w ramach dyscypliny sztuki projektowe.

W trakcie wizytacji możliwe było przeprowadzenie hospitacji. W trakcie hospitacji nie ujawniły się żadne innowacyjne metody kształcenia, nie zaobserwowano również wykorzystywania w procesie dydaktycznym nowych technologii. W jednym przypadku (przedmiot „Techniki filmowe”) udział prowadzącego sprowadzał się do roli osoby nadzorującej techniczny montaż filmu, w drugim (przedmiot „Projektowanie znaku”) prowadzący omawiał zadanie dotyczące projektu logo, w trzecim (przedmiot „Media i audiowizualność”) prowadzący przekazywał wiedzę dotyczącą przedmiotu.

4.2

Zajęcia dydaktyczne, których szczegółowe efekty kształcenia odnoszą się do dziedzin i dyscyplin leżących w obszarze nauk społecznych i w obszarze nauk humanistycznych są obsadzone z uwzględnieniem dorobku naukowego nauczycieli akademickich i ich doświadczenia zawodowego.

Szczegółowe efekty kształcenia przedmiotów związanych z obszarem sztuki dotyczą umiejętności kreacji w zakresie wybranych dyscyplin artystycznych. Nauczyciel akademicki prowadzący tego rodzaju przedmioty powinien posiadać dorobek twórczy w zakresie tych dyscyplin. Analiza treści kart przedmiotów związanych z obszarem sztuki oraz charakterystyki dorobku twórczego nauczycieli akademickich prowadzących te przedmioty wskazuje na to, że nie w każdym przypadku zapewniono prawidłową obsadę tych zajęć.

Przykładem mogą być zajęcia z przedmiotu „Laboratorium obrazu”. Opis przedmiotu zawiera informacje o tym, że student w ramach przedmiotu zdobędzie podstawowe umiejętności realizacji projektów graficznych, fotograficznych, multimedialnych i filmowych. Wśród szczegółowych efektów kształcenia w zakresie umiejętności, przypisanych do przedmiotu, znajdują się między innymi: „*tworzy projekt (storyboard, szkic studyjny) w technice rysunku*”, „*potrafi nakręcić etiudę fabularną, dokumentalną, teledysk i reklamę*”, „*potrafi stworzyć animację komputerową*”. Osoba prowadząca ten przedmiot jest magistrem historii sztuki, jej działalność naukowa związana jest z filmoznawstwem. Zgodnie z informacjami zawartymi w charakterystyce jej dorobku, nie prowadzi twórczej działalności artystycznej w zakresie określonych w karcie przedmiotu dyscyplin i specjalności artystycznych.

Kolejny przykład to zajęcia z przedmiotu „Wprowadzenie do sztuki użytkowej”. W celach przedmiotu wskazano między innymi: *„Zdobycie umiejętności projektowania, tworzenia produktu”*. W opisie przedmiotu można znaleźć informacje o tym, że: *„W ramach zajęć student wprowadzony zostanie w problematykę projektowania.”* Wśród szczegółowych efektów kształcenia w zakresie umiejętności, przypisanych do przedmiotu, znajdują się między innymi: *„samodzielnie/w zespole projektuje przedmiot na podstawie przygotowanej analizy”* oraz w zakresie wiedzy: *„dobiera metodologię projektowania oraz niezbędne narzędzia projektowe”*. Wszystko co wyżej wymienione odnosi się do dyscypliny sztuki projektowej. Osoba prowadząca ten przedmiot jest magistrem sztuki, ukończyła kierunek, którego efekty kształcenia odnoszą się do dyscypliny sztuki pięknej. Akademicką karierę związała z dziedziną nauk społecznych, uzyskała stopień dr. w dyscyplinie pedagogika. Jej twórczy dorobek artystyczny, słabo udokumentowany, dotyczy ceramiki oraz grafiki. Zgodnie z informacjami zawartymi w charakterystyce jej dorobku, nie prowadzi twórczej działalności w zakresie projektowania produktów ani w ogóle w zakresie dyscypliny sztuki projektowej. Ta sama osoba prowadzi zajęcia z przedmiotu „Projektowanie użytkowe”. Karta przedmiotu zawiera w zakresie celów, opisu i efektów kształcenia treści związane z dyscypliną sztuki projektowej: *„Zdobycie umiejętności projektowania, tworzenia produktu w oparciu o analizę potrzeb klient/użytkownika”, „dobiera metodologię projektowania oraz niezbędne narzędzia projektowe”, „W ramach zajęć student wprowadzony zostanie w problematykę projektowania użytkowego w oparciu o analizę potrzeb klienta/użytkownika”*. W charakterystyce dorobku i doświadczenia nie wskazano na kompetencje nauczyciela akademickiego w tym zakresie.

Nieprawidłowości w obsadzie zajęć dydaktycznych dla poszczególnych przedmiotów wskazano w załączniku nr 6.

4.3

Koncepcja polityki kadrowej prowadzonej w stosunku do kadry wizytowanego kierunku jest niemożliwa do zidentyfikowania. Jednostką prowadzącą wizytowany kierunek jest Wydział Nauk Pedagogicznych. Wydział uzyskał kategorię naukową B. Wydział posiada uprawnienia nadawania stopnia naukowego doktora oraz doktora habilitowanego w obszarze nauk społecznych w dyscyplinie pedagogika. Tworzy to naturalne środowisko prowadzenia badań i realizacji kariery akademickiej w tym obszarze. Do raportu samooceny dołączono wykaz wybranych osiągnięć i awansów naukowych nauczycieli akademickich prowadzących zajęcia na

wizytowanym kierunku. Wykaz obejmuje siedem pozycji. Dwie dotyczą habilitacji w obszarze nauk humanistycznych w dyscyplinie filozofia, pięć dotyczy uzyskania stopnia doktora. Wszystkie stopnie doktora uzyskane zostały w dyscyplinie pedagogika w obszarze nauk społecznych w jednostce prowadzącej wizytowany kierunek. Kierunek przypisany został do trzech obszarów kształcenia: nauk humanistycznych, nauk społecznych, i sztuki. Efekty kształcenia odnoszą się do 12 dyscyplin i dwóch dziedzin bez wyróżnionych dyscyplin. Kadra prowadząca zajęcia na kierunku, reprezentująca obszary nauk humanistycznych i nauk społecznych posiada, co było opisane powyżej, wyższe kwalifikacje akademickie. Rozwój kadry następuje w obszarach i dziedzinach, w których nie jest on konieczny – z punktu widzenia możliwości realizacji programu kształcenia. Należy dodać, że rozwój dotyczy tylko dwóch z dwunastu dyscyplin. Tymczasem w obszarze sztuki, gdzie rozwój jest konieczny do prawidłowej realizacji programu kształcenia i gdzie kwalifikacje i kompetencje kadry są najniższe, rozwój ten jest niewielki. Dwie osoby są w trakcie realizacji studiów doktoranckich w dyscyplinie sztuk pięknych. Dodatkowo dwie osoby z wykształceniem w zakresie sztuk pięknych, kontynuują karierę akademicką w dyscyplinie pedagogika. W tej dyscyplinie uzyskały stopnie doktora. Świadczy to o odwrotnym trendzie od pożądanego, związanego z rozwojem kadry w obszarze sztuki.

Ani z raportu samooceny, ani z informacji uzyskanych w trakcie wizytacji nie wynika, żeby jednostka prowadząca wizytowany kierunek realizowała planową politykę rozpoznania potrzeb kadrowych dla prowadzonego kierunku i planową politykę budowania warunków motywujących kadrę do rozwoju w zakresie dyscyplin słabiej reprezentowanych, a będących znaczącymi dla prawidłowej realizacji programu kształcenia, zwłaszcza w obszarze sztuki.

Czynnikiem mającym wpływ na rozwój kadry akademickiej jest istnienie aktywnego środowiska akademickiego związanego z danym obszarem i dziedziną naukową lub artystyczną. Oprócz grafiki mieszczącej się w dyscyplinie sztuk pięknych, w zakresie której twórczość o różnej intensywności prowadzi 8 osób, pozostałe dyscypliny artystyczne reprezentowane są przez 1 – 2 osoby. Taka atomizacja środowiska nie sprzyja rozwojowi artystycznemu poszczególnych osób. Ranga i zakres podejmowanych wspólnie działań twórczych przez opisaną grupę nauczycieli akademickich są niewielkie. Nie sprzyja to rozwojowi artystycznemu.

Kluczem do zrozumienia sytuacji kadrowej na wizytowanym kierunku jest prawdopodobnie niespójność koncepcji kształcenia. Z jednej strony koncepcja zakłada przyporządkowanie

kierunkowych efektów kształcenia w ponad 40% do obszaru sztuki, a z drugiej w zdefiniowanych efektach kształcenia brak jest efektów dotyczących umiejętności związanych z twórczością artystyczną (umiejętności tworzenia w zakresie poszczególnych dyscyplin sztuki). Osiągnięcie umiejętności tego typu zawarte jest tylko w jednym ze zdefiniowanych efektów: SN1P_U04 “Absolwent potrafi w oparciu o posiadana wiedzę, **projektować i realizować działania twórcze**, prognozować praktyczne skutki konkretnych procesów zjawisk społecznych z wykorzystaniem właściwych metod i narzędzi”. Skutkuje to brakiem potrzeby kształcenia twórczych umiejętności artystycznych. I w konsekwencji do realizacji programu kształcenia nie jest potrzebna kadra o wysokich kwalifikacjach w zakresie kształcenia artystycznego.

Nauczyciele akademicki prowadzący zajęcia na wizytowanym kierunku podlegają ocenie okresowej. Uczelnia prowadzi jednolity system oceny nauczycieli akademickich oparty na sprawozdaniach z działalności dydaktycznej, naukowej i organizacyjnej. W ocenie okresowej uwzględnia się również studencką ewaluację zajęć dydaktycznych, realizowaną metodą ankietową. Nie wiadomo w jaki sposób wykorzystywane są wyniki oceny. Nie wiadomo, czy i jaki wpływ mają na powierzanie zajęć dydaktycznych i ewentualne działania doskonalące. Mało liczne grupy studenckie (na specjalności performatyka i film, na drugim roku studiów stacjonarnych w zajęciach biorą udział 2 osoby, na specjalności projektowanie, media, nowe technologie – 6 osób) nie pozwalają na uzyskanie wiarygodnych danych w procesie ankietyzacji.

Uzasadnienie, z uwzględnieniem mocnych i słabych stron

Informacje dotyczące charakterystyki kadry, zawarte w załączniku, zostały przedstawione w niejednorodny sposób, często niezgodnie z podanym wzorem. Utrudnia to znacznie identyfikację dorobku i jego zakresu oraz dokonywanie porównań i analiz.

Z przeprowadzonych analiz wynika, że obszary nauki i obszar sztuki do których przypisany został kierunek nie są traktowane równoprawnie w zakresie polityki kadrowej. Kierunkowe efekty kształcenia odnoszą się w 41,94%-44,44% do obszaru sztuki (do obszaru nauk społecznych w 22,78%-33,89%, do obszaru nauk humanistycznych w 33,06%-34,44%). Obszar sztuki jest zatem obszarem wiodącym. Równocześnie kadra związana z dziedzinami i dyscyplinami sztuki jest nieproporcjonalnie słabo reprezentowana zarówno ilościowo jak i w zakresie kwalifikacji akademickich oraz doświadczenia i kompetencji. Dodatkowo, żadna z osób

wymienionych w załączniku 4 „Charakterystyka kadry prowadzącej zajęcia na kierunku sztuki nowoczesne – Design now!” nie posiada udokumentowanego dorobku w dyscyplinie sztuki projektowej, pomimo tego, że zgodnie z deklaracją, część efektów kształcenia odnosi się do tej dyscypliny. Brak kompetencji kadry w tym zakresie uwidacznia się w analizach prac etapowych i prac dyplomowych dotyczących projektowania produktów i przedmiotów użytkowych.

Zajęcia dydaktyczne, których szczegółowe efekty kształcenia odnoszą się do dziedzin i dyscyplin leżących w obszarze nauk społecznych i w obszarze nauk humanistycznych są obsadzone z uwzględnieniem dorobku naukowego nauczycieli akademickich i ich doświadczenia zawodowego. W przypadku zajęć dydaktycznych, których szczegółowe efekty kształcenia odnoszą się do dziedzin i dyscyplin leżących w obszarze sztuki nie w każdym przypadku zapewniono prawidłową obsadę zajęć.

Ani z raportu samooceny, ani z informacji uzyskanych w trakcie wizytacji nie wynika, żeby jednostka prowadząca wizytowany kierunek realizowała planową politykę rozpoznania potrzeb kadrowych dla prowadzonego kierunku i planową politykę budowania warunków motywujących kadrę do rozwoju. Analizując potrzeby wizytowanego kierunku i program kształcenia można stwierdzić, że rozwój kadry następuje w nieplanowany sposób podporządkowany możliwościom jednostki prowadzącej kierunek i możliwościom poszczególnych osób, a nie zdiagnozowanym potrzebom.

Nauczyciele akademicy prowadzący zajęcia na wizytowanym kierunku podlegają ocenie okresowej w ramach jednolitego, uczelnianego systemu. W ocenie okresowej uwzględnia się również studencką ewaluację zajęć dydaktycznych, realizowaną metodą ankietową. Nie zidentyfikowano sposobu wykorzystywania wyników oceny kadry.

Wpływ na ocenę spełnienia kryterium ma, przede wszystkim, brak polityki kadrowej skutkujący nieproporcjonalnie - zarówno ilościowo jak i w zakresie kwalifikacji akademickich oraz doświadczenia i kompetencji - słabo reprezentowaną w stosunku do pozostałych dyscyplin, kadrą związaną z dziedzinami i dyscyplinami sztuki. Drugim, równie ważnym czynnikiem jest nieprawidłowa obsada zajęć, przez osoby nie posiadające doświadczenia adekwatnego do zakresu prowadzonych zajęć, co przedstawione zostało w załączniku nr 4.

Dobre praktyki

Zalecenia

1. Dostosowanie struktury kwalifikacji, zakresu i specyfiki dorobku nauczycieli akademickich do potrzeb wynikających z możliwości realizacji programu kształcenia i możliwości osiągnięcia przez studentów zakładanych dla kierunku efektów kształcenia.
2. Prowadzenie polityki kadrowej w oparciu o zdiagnozowane potrzeby kierunku w sposób umożliwiający realizację zakładanego programu kształcenia.
3. Stworzenie warunków sprzyjających rozwojowi kadry we wszystkich obszarach, do których przypisany został kierunek.
4. Wypracowanie metody wieloaspektowej oceny kadry, w tym oceny studenckiej, z uwzględnieniem specyfiki kierunku (w przypadku mało licznych grup studentów metoda ankietowa nie jest wiarygodna).
5. Wypracowanie czytelnych i efektywnych metod wykorzystywania wyników oceny kadry do wprowadzania działań doskonalących oraz do powierzania zajęć dydaktycznych.
6. Powierzanie zajęć dydaktycznych nauczycielom akademickim posiadającym kompetencje umożliwiające ich realizację.

Kryterium 5. Współpraca z otoczeniem społeczno-gospodarczym w procesie kształcenia

Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 5

W raporcie samooceny wizytowanego kierunku Jednostka stwierdziła, że „partnerzy z otoczenia społeczno – gospodarczego odgrywają istotną rolę, zarówno w zakresie projektowania kształcenia, jak i jego realizacji”. Przedstawione dokumenty, a także uzyskane przez Zespół Oceniający informacje podczas wizytacji, jednoznacznie przeczą temu stwierdzeniu.

Jeśli chodzi o zaprezentowane dokumenty, Jednostka przedstawiła dwa dokumenty, dotyczące spraw będących przedmiotem oceny niniejszego kryterium.

Pierwszy dokument (załącznik 5.1 do Raportu Samooceny) jest zbiorem deklaracji rozmaitych podmiotów, datowanych na lata 2012 i 2013, najprawdopodobniej z okresu wnioskowania o uzyskanie uprawnień do prowadzenia kierunku. Instytucje, wśród których znajdują się organizacje o ogólnopolskim zasięgu rozpoznawalności marki, deklarują chęć współpracy „nad

nowym kierunkiem studiów”. Należy stwierdzić, że współpraca z przeważającą większością tych instytucji nie wykroczyła poza złożoną deklarację, co potwierdza drugi dokument.

Drugi dokument to spis instytucji, które według Jednostki wspierają proces kształcenia na kierunku (załącznik 5.2 do Raportu Samooceny, podczas wizytacji przedstawiono również inne wersje tego dokumentu, zmienione w niewielkim stopniu). Dokument ten ogranicza liczbę partnerów do pięciu podmiotów: Centrum Technologii Audiowizualnych, Centrum Sztuki WRO, Galeria Sztuki DIZAJN, Centrum Rozwoju Zawodowego „Krzywy Komin”, Agencja Reklamowa „CzART”. Jednocześnie w pierwszej wersji dokumentu Uczelnia wymienia „inne instytucje współpracujące”, zaś w drugiej opisuje dodatkowo dwójkę artystek, wspierającą kierunek swym udziałem w Radach Programowych. Jeśli idzie o zakres współpracy opisanej w dokumencie Jednostka wymienia: prowadzenie zajęć w instytucjach, udostępnianie przestrzeni wystawienniczej przez te instytucje i – stanowiący największą część działań – udział studentów w wydarzeniach organizowanych przez te instytucje. Należy zaznaczyć, że w opisie dwóch z pięciu instytucji nie wymieniono żadnych aspektów współpracy z kierunkiem, a jedynie opisano ich działalność.

Podczas wizytacji zorganizowane zostało spotkanie z Zespołem Oceniającym, określone przez uczelnię jako spotkanie z przedstawicielami pracodawców. Obecnych było siedem osób. Osoby te podczas prezentacji zidentyfikowały się jako nauczyciele akademicki zatrudnieni na kierunku (z wyjątkiem jednej osoby, która jest nauczycielem akademickim związanym z Uczelnią, ale nie uczącym na wizytowanym kierunku). W wyniku dyskusji Zespół Oceniający uzyskał informacje, że rzeczne osoby nie reprezentują instytucji, opisanych w załączniku 5.2 do raportu samooceny – oprócz przedstawiciela Agencji CzART, będącego również nauczycielem akademickim na wizytowanym kierunku. Zapytani o wpływ na proces kształcenia na kierunku, uczestnicy wskazywali głównie na zadania wynikające z obowiązków nauczyciela. Część z nich podkreślała fakt bycia artystami – freelancerami. Oprócz opiniowania sylabusów prowadzonych przez siebie zajęć i zgłaszania do nich uwag, obecni nie potrafili wymienić żadnej sytuacji, w której konsultowano z nimi koncepcję lub program kształcenia.

Podczas wizytacji Uczelnia i Jednostka nie przedstawiły informacji ani dokumentacji pokazujących prowadzenie analiz dotyczących potrzeb regionalnego rynku pracy związanych z wizytowanym kierunkiem. Brak jest jakiegokolwiek refleksji nad zatrudnialnością absolwentów. Pracodawcy są nieobecni w konstruowaniu programu praktyk zawodowych. Oprócz przyjmowania studentów na praktyki, nie uczestniczą aktywnie w ich organizacji czy procesie oceny.

Pracodawcy nie zgłaszają propozycji prac dyplomowych, nie uczestniczą też w konsultacjach prac. Brak jest prac dyplomowych tematycznie powiązanych z jakimkolwiek praktycznym problemem otoczenia społeczno – gospodarczego.

Przedstawiciele pracodawców nie uczestniczą również w procesie oceny efektów kształcenia, programu kształcenia, nie uczestniczą w określaniu potrzeb dotyczących prawidłowej infrastruktury, gdyż niestety za przedstawiciela pracodawców nie można uznać zatrudnionego na kierunku nauczyciela.

Jednostka nie określiła w żaden sposób ram współpracy z otoczeniem społeczno – gospodarczym, brak jest jakiegokolwiek planu i pomysłu na tę współpracę, w związku z tym sama Jednostka nie posiada narzędzi oceny tego procesu.

Uzasadnienie, z uwzględnieniem mocnych i słabych stron

Współpraca Jednostki z otoczeniem społeczno – gospodarczym w procesie kształcenia nie spełnia wymagań stawianych dla profilu praktycznego, nie posiada żadnych mocnych stron, wyłącznie słabe. Nawet w obszarach, w których współpraca istnieje w sposób szczątkowy, jest ona nieuporządkowana i nie posiada znamion świadomego procesu, kształtowanego przez Jednostkę. Przedstawione dokumenty charakteryzują się wieloma nieścisłościami oraz niezrozumieniem wymagań stawianych przed współpracą z interesariuszami zewnętrznymi na profilu praktycznym.

W chwili obecnej Jednostka realizuje doraźną współpracę jedynie podczas realizacji zajęć, przy czym trudno te zajęcia uznać za zajęcia organizowane wspólnie z otoczeniem społeczno – gospodarczym. Zewnętrzni partnerzy po prostu udostępniają swoją przestrzeń do zajęć. Nie mają wpływu (jako instytucje) na ich merytoryczny kształt.

Deklarowany przez Jednostkę udział studentów w wydarzeniach organizowanych przez podmioty zewnętrzne jest po prostu zwykłym uczestnictwem, dostępnym dla wszystkich odbiorców działań tychże instytucji. Trudno uznać to za specjalnie zaplanowaną część procesu kształcenia na profilu praktycznym.

Brak jest ustrukturyzowanego, systemowego wpływu pracodawców na program kształcenia. Nie istnieje również niesformalizowany system zgłaszania opinii pracodawców.

Przedstawicielki pracodawców w Radzie Programowej są zatrudnionymi na kierunku nauczycielkami akademickimi, nie można więc ich uznać za interesariuszy zewnętrznych procesu kształcenia.

Brak jest wpływu pracodawców na proces dyplomowania, a organizacja praktyk nie uwzględnia właściwego procesu oceny sprawdzenia efektów kształcenia, we współpracy z partnerami zewnętrznymi. Na kierunku nie prowadzi się też prac badawczo – rozwojowych z otoczeniem społeczno – gospodarczym.

Podsumowując: współpraca Jednostki z otoczeniem społeczno – gospodarczym jest szczątkowa, w większości przypadkowa, nieuporządkowana i wadliwie zarządzana. Jednostka wydaje się nie rozumieć oczekiwań stawianych przed profilem praktycznym kształcenia, w tym zakresu i wagi prawidłowej współpracy z otoczeniem społeczno – gospodarczym w zakresie realizowania kierunku o tak określonym profilu.

Dobre praktyki

Zalecenia

Z punktu widzenia oceny kryterium należy wskazać następujące zalecenia:

1. Stworzenie świadomego i rzeczywistego procesu współpracy z otoczeniem społeczno – gospodarczym przy tworzeniu kierunku i zmianach na nim przeprowadzanych,
2. Zaproszenie do współpracy przy kierunku instytucji, a nie poszczególnych osób, będących nauczycielami akademickimi, wprowadzenie rozróżnienia pomiędzy interesariuszami wewnętrznymi a zewnętrznymi procesu kształcenia,
3. Prowadzenie rzetelnych i udokumentowanych konsultacji z przedstawicielami pracodawców na temat koncepcji kształcenia, programu kształcenia, organizacji praktyk zawodowych – w wybranej przez Jednostkę i odpowiadającej jej formie. Nie chodzi tu o tworzenie dodatkowej biurokracji, a o prowadzenie realnych konsultacji, umożliwiających interesariuszom zewnętrznym wpływu na kształcenie praktyczne,
4. Prowadzenie analiz dotyczących potrzeb rynku pracy w kontekście prowadzonego kierunku,
5. Włączenie pracodawców w proces dyplomowania na kierunku oraz refleksja nad tematami prac dyplomowych, które winny podejmować próby rozwiązywania konkretnych problemów występujących w otoczeniu społeczno – gospodarczym.

Kryterium 6. Umiejdzynarodowienie procesu kształcenia

Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 6

Wydział prowadzący wizytowany kierunek nie oferuje studentom zajęć prowadzonych w językach obcych w ramach programu studiów. Nie oferuje również zajęć prowadzonych przez nauczycieli akademickich z zagranicy. Tym samym należy stwierdzić, że uczelnia nie stworzyła oferty przedmiotów prowadzonych w językach obcych

Studenci wizytowanego kierunku mogą, poza zajęciami wynikającymi z programu studiów, brać udział w różnorodnych działaniach Uczelni i Wydziału mających na celu umiejdzynarodowienie procesu kształcenia. Z informacji zebranych w trakcie wizytacji wynika, że Uczelnia oferuje studentom odbycie, dofinansowanych w 50%, certyfikowanych kursów językowych. Wydział organizuje otwarte dla społeczności akademickiej „debaty humanistyczne” będące stałym cyklem seminariów naukowych. Biorą w nich udział zagraniczni eksperci, naukowcy i dydaktycy. Organizowane są również „letnie szkoły” prowadzone wspólnie z zagranicznymi, europejskimi i amerykańskimi uczelniami.

Wydział Nauk Pedagogicznych – jednostka prowadząca wizytowany kierunek studiów, ma w swojej strukturze Międzynarodowy Instytut Studiów nad Kulturą i Edukacją. Działania Instytutu zostały opisane w załącznikach do raportu samooceny. Przedstawiony ich zakres tworzy potencjalnie dużą możliwość umiejdzynarodowienia procesu kształcenia na wizytowanym kierunku. Analiza informacji zawartych w raporcie samooceny oraz informacji zebranych w trakcie wizytacji wskazuje na to, że pomimo stworzenia przez Uczelnię i Wydział dobrych warunków, proces kształcenia na wizytowanym kierunku jest w niewielkim stopniu umiejdzynarodowiony.

Z informacji zawartych w raporcie samooceny wynika, że zakres mobilności międzynarodowej studentów wizytowanego kierunku jest niewielki. Z 300 studentów Uczelni, którzy wzięli udział w programie Erasmus+, tylko jedna osoba była studentką wizytowanego kierunku (w roku akademickim 2014/2015). Zgodnie z informacjami Biura ds. Międzynarodowej Współpracy Dydaktycznej studenci mają do wyboru 87 uczelni z 24. państw. Biuro udziela szerokiego wsparcia związanego z mobilnością studentów. Studenci, zgodnie z informacjami uzyskanymi w trakcie wizytacji, nie mają problemów z uznawalnością efektów kształcenia realizowanych w ramach studiów prowadzonych przez uczelnie partnerskie. Istnieje zatem potencjalna możliwość mobilności studentów wizytowanego kierunku. Nie jest ona jednak konsumowana.

Zgodnie z informacjami zawartymi w raporcie samooceny oraz zebranymi w trakcie wizytacji, koncepcja kształcenia na wizytowanym kierunku zainspirowana była wzorcami wypracowanymi w New School w Nowym Jorku. Trudno jest natomiast zdiagnozować, czy i jaki wpływ na realizację procesu kształcenia na kierunku ma prowadzona przez Uczelnię i Wydział współpraca międzynarodowa. Brak jest przesłanek do stwierdzenia takiego wpływu.

Na podstawie zebranych informacji, można postawić tezę, że w ramach opisywanego kryterium, wizytowany kierunek funkcjonuje na uboczu obszaru funkcjonowania całego Wydziału i Uczelni. Pomimo stworzonych dobrych warunków, proces kształcenia na kierunku w niewielkim stopniu jest umiędzynarodowiony. Studenci w niewielkim stopniu korzystają z możliwości międzynarodowej mobilności.

Uzasadnienie, z uwzględnieniem mocnych i słabych stron

Uczelnia i Wydział tworzą dobre warunki sprzyjające umiędzynarodowieniu procesu kształcenia. Uczelnia prowadzi rozwiniętą wymianę studentów w ramach programu Erasmus+. Biuro ds. Międzynarodowej Współpracy Dydaktycznej udziela realnego wsparcia studentom korzystającym z programu wymiany. Międzynarodowy Instytut Studiów nad Kulturą i Edukacją, jednostka Wydziału prowadzącego wizytowany kierunek, realizuje szereg działań związanych z międzynarodową współpracą akademicką. Pomimo istniejących korzystnych warunków, proces kształcenia na wizytowanym kierunku jest w niewielkim stopniu umiędzynarodowiony, brak jest w programie studiów oferty kształcenia w językach obcych, w realizacji programu kształcenia nie uczestniczą nauczyciele akademicki z zagranicznych uczelni. Studenci w znikomym stopniu korzystają z możliwości realizacji studiów w ramach programu Erasmus +

Dobre praktyki

Zalecenia

1. Należy skorzystać z możliwości jakie oferuje Uczelnia i zwiększyć międzynarodową mobilność studentów kierunku.
2. Należy poszerzyć ofertę kształcenia, w celu stworzenia studentom możliwości uczenia się w językach obcych.
3. Należy stworzyć, na bazie realizowanej współpracy, możliwość prowadzenia zajęć przez nauczycieli akademickich z zagranicy.

Kryterium 7. Infrastruktura wykorzystywana w procesie kształcenia

7.1. Infrastruktura dydaktyczna oraz wykorzystywana w praktycznym przygotowaniu zawodowym

7.2. Zasoby biblioteczne, informacyjne oraz edukacyjne

7.3. Rozwój i doskonalenie infrastruktury

Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 7

7.1

Infrastruktura dydaktyczna jaką dysponuje Wydział Nauk Pedagogicznych jest bardzo dobrze przygotowana do realizacji części programu kształcenia mającego na celu uzyskanie kierunkowych efektów kształcenia odnoszących się do obszaru nauk społecznych oraz do obszaru nauk humanistycznych. Wydział dysponuje licznymi dobrze wyposażonymi salami wykładowymi. W trakcie hospitacji można było stwierdzić, że zajęcia wymagające sal wykładowych oraz pracowni komputerowych odbywają się w należących do wydziału, bardzo dobrze wyposażonych pomieszczeniach. Sale wykładowe są pomieszczeniami zaprojektowanymi do celów dydaktycznych, są wyposażone w rzutniki multimedialne. Pracownie komputerowe są wyposażone we współczesne stanowiska komputerowe i potrzebne do prowadzenia zajęć oprogramowanie.

Kształcenie w zakresie obszaru sztuki wymaga specjalistycznych pracowni. Efekty kształcenia wizytowanego kierunku, w tym obszarze odnoszą się do dziedziny sztuk filmowych, dziedziny sztuk teatralnych, dyscypliny sztuk pięknych, dyscypliny sztuk projektowych.

Wydział nie posiada infrastruktury dydaktycznej niezbędnej do osiągnięcia efektów kształcenia związanych z dziedziną sztuk filmowych. Realizacja zajęć dydaktycznych z tego zakresu odbywa się w pomieszczeniach Wydziału Nauk Społecznych i Technicznych. Zajęcia mogą odbywać się w studio telewizyjnym, studio radiowym oraz w laboratorium dźwięku. Studia i laboratoria wyposażone są w sprzęt, który może być wykorzystywany w praktycznym przygotowaniu zawodowym.

Wydział dysponuje wielofunkcyjnym audytorium, które może być również używane jako miejsce przedstawień teatralnych oraz prezentacji filmowych. Nie posiada natomiast sal ćwiczeniowych wyposażonych do prowadzenia zajęć związanych z techniką aktorską (choć w programie studiów przewidziano takie zajęcia). Szczegółowe efekty kształcenia przypisane do poszczególnych przedmiotów zakładają na przykład: „umiejętność rozwijania świadomości swojego ciała i indywidualną wrażliwość ruchową”, „umiejętność tworzenia improwizacji w sytuacji scenicznej” – przedmiot „Gra sceniczna, postać, reżyseria, praca z kamerą”;

„umiejętność rozwijania indywidualnej techniki aktora...” – przedmiot „Technika aktora”. Brak odpowiednio przystosowanych sal ćwiczeniowych może mieć wpływ na trudności w osiągnięciu przytoczonych, zakładanych efektów kształcenia.

Zgodnie z informacjami zawartymi w raporcie samooceny Wydział dysponuje na potrzeby realizacji programu kształcenia na wizytowanym kierunku pracownią plastyczną. Pomieszczenie to nie było wizytowane, wizytacja pomieszczenia nie była przewidziana w programie. W trakcie wizytacji zaprezentowane zostały pomieszczenia w których odbywają się zajęcia z projektowania graficznego – była to pracownia komputerowa oraz fotografii – sala dydaktyczna z magazynowym zapleczem, w którym zgromadzono sprzęt fotograficzny. Dostosowanie pomieszczeń i ich wyposażenie było wystarczające do przeprowadzenia w nich zajęć w zakresie opisanym w kartach przedmiotów. Studenci podkreślają możliwość prezentowania swoich dokonań artystycznych w przeznaczonej do tego „Galerii 55”.

Wydział nie dysponuje infrastrukturą dydaktyczną pozwalającą na realizację zajęć związanych z osiąganiem efektów kształcenia odnoszących się do dyscypliny sztuki projektowej. Nie ma warsztatów umożliwiających realizację niezbędnych prac modelowych związanych z projektowaniem przedmiotów. Wydział nie dysponuje pracowniami przystosowanymi do prowadzenia zajęć z projektowania innego niż projektowanie graficzne. Posiadanie przez jednostkę prowadzącą kierunek studiów, którego efekty odnoszą się do dyscypliny sztuki projektowej, odpowiedniego zaplecza warsztatowego, umożliwiającego budowanie makiet, modeli i prototypów jest nieodzowne. Ma to szczególne znaczenie dla poprawnego procesu realizacji złożonych projektów, jakimi najczęściej są prace dyplomowe.

Szczegółowe efekty kształcenia przypisane do poszczególnych przedmiotów zakładają na przykład: „umiejętność projektowania formy wizualnej (makieta, rysunek, inne)...” – przedmiot „Warsztaty formy przestrzennej”; „umiejętność projektowania przedmiotu...” – przedmiot „Wprowadzenie do sztuki użytkowej”; „umiejętność samodzielnego projektowania przedmiotu...” – przedmiot „Projektowanie użytkowe”. Osiągnięcie wymienionych efektów kształcenia jest niemożliwe lub bardzo utrudnione bez odpowiedniego zaplecza warsztatowego. Wydział takim zapleczem nie dysponuje.

Niedostosowanie infrastruktury do potrzeb związanych z osiągnięciem efektów kształcenia odnoszących się do dyscyplin dziedziny sztuk plastycznych wynika z błędnie zdefiniowanej koncepcji kształcenia wizytowanego kierunku. Kształcenie twórczości artystycznej jest

złożonym procesem wymagającym między innymi wykształcenia umiejętności warsztatowych umożliwiających realizację zamierzeń twórczych. Umiejętności te są dwójakiego rodzaju. Z jednej strony są to umiejętności fizycznego wykonywania prac właściwych danej dyscyplinie, a z drugiej umiejętności używania właściwych środków wyrazu do osiągnięcia zamierzonych efektów. I jedno i drugie zdobywa się w procesie tworzenia kolejnych prac realizowanych w technikach właściwych dla danej dyscypliny. Infrastruktura jaką dysponuje Wydział prowadzący wizytowany kierunek nie umożliwia prowadzenia tego rodzaju kształcenia. Brak jest pracowni z odpowiednim wyposażeniem technicznym. Pracowni rysunku, pracowni graficznej, pracowni ceramicznej, pracowni projektowych, modelarni, warsztatów. Błędne zdefiniowanie koncepcji kształcenia polega na pominięciu wyżej wymienionych aspektów kształcenia. A z tym prawdopodobnie wiąże się nieświadomość potrzeby posiadania tego rodzaju infrastruktury

Wykorzystywana na potrzeby wizytowanego kierunku infrastruktura dydaktyczna jest w znacznym stopniu dobrze dostosowana do potrzeb studentów z ograniczoną sprawnością. Budynek Wydziału Nauk Pedagogicznych, w którym realizowana jest większa część zajęć jest zaprojektowany i zbudowany z przeznaczeniem na potrzeby prowadzenia dydaktyki z uwzględnieniem potrzeb osób niepełnosprawnych. Część zajęć odbywa się w budynku Wydziału Nauk Społecznych i Technicznych. Budynek ten nie jest dostosowany do potrzeb osób o ograniczonej sprawności, w tym osób o ograniczonej sprawności ruchowej.

7.2

Biblioteka Dolnośląskiej Szkoły Wyższej dysponuje bogatym zbiorem książek, czasopism i wydawnictw oraz publikacji elektronicznych dotyczących obszaru nauk humanistycznych i społecznych. Zasoby dotyczące sztuki są znacznie mniej licznie reprezentowane. Nie zidentyfikowano strategii budowania zbioru pozycji dotyczących obszaru sztuki.

Przykładowo: bibliografia wymieniona w kartach przedmiotów do których przypisano efekty kształcenia związane z dyscypliną sztuki projektowe nie zawierała podstawowych dla dyscypliny publikacji. W trakcie wizytacji w bibliotece uzyskano informację o tym, że sylabusy przedmiotów budowane są w oparciu o zasoby biblioteczne. W zasobach bibliotecznych brak było publikacji dotyczących na przykład metodyki projektowania.

Można na podstawie powyższego wysnuć wniosek, że zasoby biblioteczne niezbędne do realizacji kształcenia nie są budowane zgodnie z potrzebami wynikających z realizacji procesu kształcenia na wizytowanym kierunku. Dotyczy to zasobów związanych z kształceniem w obszarze sztuki. W przypadku obszarów nauk humanistycznych i nauk społecznych zasoby

biblioteczne są dostosowane do potrzeb wynikających z realizacji procesu kształcenia na wizytowanym kierunku.

Potwierdzenie znajduje się również w informacjach zawartych na stronie biblioteki: „Dbamy by warsztat naukowy obejmował najważniejsze i najnowsze publikacje z zakresu: pedagogiki, nauki o kulturze i naukoznawstwa, filozofii, psychologii, medycyny, marketingu i zarządzania, politologii, historii, medioznawstwa, informatyki oraz sztuk wizualnych”.

Zbiory uporządkowane są według działów. Publikacjom z obszaru sztuki odpowiadają Dział 7 „Sztuka. Architektura. Artyści. Fotografia. Malarstwo.”; dział 78 „Muzyka. Historia muzyki. Muzycy. Rodzaje muzyki.”; dział 791 „Kino. Aktorstwo. Film. Kinematografia.”; dział 792 „Teatr. Artyści teatralni. Przedstawienia. Rodzaje teatru. Scenografia.” Analiza efektów kształcenia i treści programowych realizowanych w ramach programu kształcenia przedmiotów wskazuje na konieczność wykorzystania w procesie kształcenia publikacji na przykład z zakresu projektowania graficznego, designu, wzornictwa, sztuk performatywnych. Przedstawiony układ działów nie odpowiada zakresom poszczególnych dyscyplin artystycznych i trudno kierując się nazwami działów odnaleźć publikacje z przytoczonych zakresów.

Biblioteka jest prawidłowo zaprojektowana i zorganizowana. Znajdują się w niej: ogólnodostępny zbiór książek, czytelnia, pomieszczenia pracy cichej oraz stanowiska komputerowe w tym stanowiska komputerowe dostosowane do potrzeb osób o ograniczonej sprawności. Katalog biblioteki jest dostępny przy pomocy stacjonarnych stanowisk komputerowych oraz zdalnie, za pomocą Internetu. Proces wyboru i wypożyczenia pozycji jest z informatyzowany. Biblioteka otwarta jest przez pięć dni w tygodniu, w tym w soboty i w niedziele. Umożliwia to dostęp do zbiorów studentów studiów niestacjonarnych. Według opinii studentów dostępność do zbiorów bibliotecznych odpowiada ich potrzebom.

7.3

Informacje zawarte w raporcie samooceny, ani informacje uzyskane w trakcie wizytacji nie pozwoliły na zidentyfikowanie mechanizmów monitorowania i doskonalenia infrastruktury dydaktycznej. Według opinii studentów, uwagi dotyczące infrastruktury mogą być zgłaszane do tutorów. Nie zidentyfikowano czy i w jaki sposób ocena infrastruktury dokonywana przez studentów ma wpływ na ten proces.

Uzasadnienie, z uwzględnieniem mocnych i słabych stron

Wykorzystywana infrastruktura w różnym stopniu spełnia warunki wynikające z potrzeb procesu kształcenia na wizytowanym kierunku. Infrastruktura dydaktyczna (sale dydaktyczne, zbiory biblioteczne, zasoby informatyczne), jaką dysponuje Wydział Nauk Pedagogicznych, jest bardzo dobrze przygotowana do realizacji programu kształcenia związanego z obszarem nauk społecznych oraz obszarem nauk humanistycznych. Ta część infrastruktury jest dostosowana również do potrzeb studentów o obniżonej sprawności.

Infrastruktura związana z kształceniem w obszarze sztuki nie jest w pełni dostosowana do potrzeb realizacji programu kształcenia i praktycznego przygotowania zawodowego. Infrastruktura związana z kształceniem z zakresu dziedziny sztuk filmowych ulokowana jest w przeważającej większości w obiekcie Wydziału Nauk Społecznych i Technicznych, niedostosowanym do potrzeb studentów niepełnosprawnych. Wydział prowadzący wizytowany kierunek studiów nie dysponuje salami ćwiczeniowymi dostosowanymi do prowadzenia zajęć z aktorstwa. Wydział nie dysponuje infrastrukturą dydaktyczną pozwalającą na realizację zajęć związanych z osiąganiem efektów kształcenia odnoszących się do dyscypliny sztuki projektowej – nie ma zaplecza warsztatowego pozwalającego na modelowanie, nie ma pracowni dostosowanych do prowadzenia zajęć projektowych.

Brak infrastruktury umożliwiającej kształcenie w zakresie umiejętności warsztatowych niezbędnych do realizowania prac artystycznych z dziedziny sztuk plastycznych (z wyjątkiem grafiki komputerowej). Zasoby biblioteczne nie są w pełni dostosowane do potrzeb realizacji programu kształcenia w obszarze sztuki.

Wpływ na ocenę spełnienia kryterium ma, przede wszystkim, brak infrastruktury dydaktycznej związanej z kształceniem w zakresie umiejętności warsztatowych w zakresie dziedziny sztuk plastycznych. Drugim, równie ważnym czynnikiem jest brak skutecznych mechanizmów monitorowania i doskonalenia infrastruktury dydaktycznej.

Dobre praktyki

Zalecenia

1. Dostosowanie w pełni infrastruktury do potrzeb kształcenia i praktycznego przygotowania zawodowego w obszarze sztuki.
2. Stworzenie stałych i efektywnych mechanizmów monitorowania i doskonalenia infrastruktury z uwzględnieniem wyników oceny dokonywanej przez studentów.

Kryterium 8. Opieka nad studentami oraz wsparcie w procesie uczenia się i osiągnięcia efektów kształcenia

- 8.1. Skuteczność systemu opieki i wspierania oraz motywowania studentów do osiągnięcia efektów kształcenia
- 8.2. Rozwój i doskonalenie systemu wspierania oraz motywowania studentów

Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 8

8.1.

Studenci ocenianego kierunku z uwagi na małą liczebność grup (3-8 osobowe) otrzymują od nauczycieli akademickich bezpośrednie wsparcie w procesie uczenia się. Konsultacje bieżących projektów i prac artystycznych odbywają się zgodnie z harmonogramem zajęć. Poza bezpośrednim kontaktem z wykładowcą, praktykowane są formy konsultacji za pośrednictwem korespondencji e-mail, która umożliwia przysyłanie prac graficznych, zdjęciowych czy filmowych. W opinii studentów obecnych na spotkaniu z Zespołem Oceniającym jest to bardzo łatwa i przydatna forma, która pozwala na otrzymanie bezpośredniego komentarza do realizowanych dzieł.

Na pierwszych zajęciach w roku akademickim, nauczyciele zapoznają studentów z kartami przedmiotów, w których zawarte są informacje na temat określonych celów, treści, warunków i form zaliczenia przedmiotów. Studenci obecni na spotkaniu z Zespołem Oceniającym przyznali, że poza zajęciami wprowadzającymi nie mają dostępu do kart przedmiotów.

Studenci otrzymują niezbędne materiały dydaktyczne i pomoce naukowe od prowadzących zajęcia z odpowiednim wyprzedzeniem, przeważnie za pośrednictwem wiadomości e-mail.

Dolnośląska Szkoła Wyższa zapewnia studentom opiekę i wsparcie związane z rozwiązywaniem spraw studenckich oraz procesem studiowania za pośrednictwem tutorów.

Tutorem jest nauczyciel akademicki, który sprawuje rolę opiekuna danego roku. Studenci raz w tygodniu uczestniczą w zajęciach prowadzonych przez tutora. Zajęcia z tutorem mają na celu przekazanie informacji o procesie studiowania, procedurach i oczekiwaniach oraz przybierają charakter indywidualnych rozmów ze studentami dotyczących osiągniętych postępów. Studenci obecni na spotkaniu z Zespołem Oceniającym szczególnie doceniają rolę tutorów. W ich opinii opiekuńczy charakter pracy tutorów eliminuje bariery związane z możliwością kierowania bezpośrednich uwag, zastrzeżeń, skarg i wniosków.

Studenci obecni na spotkaniu z ZO potwierdzili, że mają możliwość spotkania z władzami jednostki w określonych godzinach, jednakże nigdy nie mieli potrzeby skorzystania z takiego spotkania.

Studenci kierunku sztuki nowoczesne - Design Now! mają zapewnione wsparcie stypendialne na warunkach określonych w Ustawie. Ponadto studenci, którzy aktywnie działają na rzecz środowiska akademickiego lub lokalnego, mogą ubiegać się o specjalne stypendium Rektora "Ambasador DSW". Studentom, którym przyznaje się stypendium "Ambasadora DSW" przysługuje zwolnienie z czesnego w określonych wysokościach (20-30-50% zniżki na czesne do końca studiów). W opinii studentów fundusz stypendialny działa bardzo dobrze. Dokumenty związane z zasadami, trybem i warunkami przyznawania stypendium Rektora, socjalnego, specjalnego, zapomogi i stypendium "Ambasador DSW" są ogólnodostępne na stronie internetowej uczelni.

Za obsługę administracyjną studentów odpowiadają Dziekanaty i Biuro Obsługi Studenta, które w opinii studentów efektywnie rozwiązują problemy interesariuszy, a godziny pracy są dostosowane do potrzeb zarówno studentów studiów stacjonarnych, jak i niestacjonarnych.

Działające na uczelni Biuro Karier oferuje studentom między innymi wspomaganie karier edukacyjno-zawodowych, wspieranie procesu kształcenia studentów z niepełnosprawnościami, współpracę z otoczeniem społeczno-gospodarczym i poradnictwo zawodowo-edukacyjne. W ramach oferowanych przez Biuro Promocji programów, studenci mogą liczyć na pomoc w tworzeniu i rozbudowywaniu CV, odbyciu certyfikowanych kursów (np. pierwszej pomocy), czy uczestniczyć w kilkugodzinnych spotkaniach ze wskazaną przez siebie osobistością działającą na rynku pracy.

Studenci realizują praktyki w podmiotach, z którymi uczelnia nawiązała porozumienie. Miejsce odbywania praktyk jest uwarunkowane indywidualnymi zainteresowaniami studenta, ale przeważają miejsca, dla których studenci realizują projekty graficzne (współpraca z Biurem Wystaw Artystycznych we Wrocławiu, IT Corner itp.). Studenci uczestniczący w spotkaniu z ZO potwierdzili, że odbywają praktyki w podmiotach, do których mają dostęp, a często ich

praca polega na obsłudze technicznej wydarzeń, montażu wystaw itp., co świadczy o braku wiedzy na temat możliwości pracy zawodowej po ukończeniu ocenianego kierunku studiów.

W Dolnośląskiej Szkole Wyższej funkcjonuje pełnomocnik ds. wsparcia osób z niepełnosprawnościami, który zajmuje się wsparciem i rozwiązywaniem bieżących problemów studentów z niepełnosprawnościami. Na ocenianym kierunku nie ma żadnej osoby z zadeklarowanymi niepełnosprawnościami.

W ramach działań podejmowanych przez pełnomocnika ds. wsparcia osób z niepełnosprawnościami, jednostka oferuje studentom odbycie kursu języka migowego, możliwość transportu z miejsca zamieszkania do uczelni, korzystanie ze specjalnych miejsc parkingowych.

Dodatkowo uczelnia prowadzi Akademicką Sieć Pomocy Psychologiczno-Pedagogicznej, która świadczy wsparcie w zakresie poradnictwa całonocowego i egzystencjalnego studentów oraz wskazuje źródła uzyskania pomocy specjalistycznej. Do nadrzędnych celów Sieci należy wsparcie w codziennych problemach życiowych studentów, problemach w relacji z innymi ludźmi oraz wsparcie w sytuacjach kryzysowych.

Studenci mają możliwość skorzystania z Akademickiej Sieci Pomocy po wcześniejszej rejestracji a informacje dotyczące funkcjonowania znajdują się na stronie internetowej uczelni. Na ocenianym kierunku funkcjonuje koło naukowe, które stwarza studentom możliwość realizowania projektów i własnych inicjatyw z wykorzystaniem uczelnianej infrastruktury (Aula z zapleczem scenicznym oraz Galeria 55). W kole studenckim działa około $\frac{3}{4}$ studentów ocenianego kierunku. Studenci mają nieograniczony dostęp do pomieszczeń i możliwość korzystania ze specjalistycznego sprzętu Uczelni. Jednostka poza wsparciem infrastrukturalnym i merytorycznym nie zapewnia wsparcia finansowego. Studenci uczestniczący w spotkaniu z Zespołem Oceniającym przyznali, że brak wsparcia finansowego uniemożliwia realizowanie wielu przedsięwzięć i może być powodem niewielkiego zaangażowania działalnością w kole naukowym.

Wydarzenia organizowane przez koło naukowe, takie jak Przegląd Kultury Studenckiej, czy liczne wystawy studentów realizowane są z budżetu własnego.

W Dolnośląskiej Szkole Wyższej funkcjonuje Samorząd Studencki, który aktywnie uczestniczy w działaniach organów kolegialnych Uczelni, pośredniczy w komunikacji pomiędzy studentami a Władzami. Przedstawiciele Samorządu obecni na spotkaniu z zespołem oceniającym przyznali, że mają zapewnione odpowiednie wsparcie ze strony uczelni. Mogą oni korzystać z infrastruktury uczelni, otrzymują środki finansowe na działalność oraz od niedawna otrzymali biuro. Podczas spotkania z zespołem oceniającym przedstawiciele Samorządu

Studenckiego przyznali, że otrzymują rzeczywiste wsparcie od Prorektora ds. Studenckich, do którego mogą się zgłosić w każdej sprawie.

8.2.

Studenci mają możliwość nieformalnego zgłaszania swoich uwag do władz wydziału i władz uczelni bezpośrednio, bądź za pośrednictwem tutora lub samorządu studenckiego.

Ze względu na niewielką liczbę studentów na wizytowanym kierunku proces zgłaszania uwag dotyczących oferowanego wsparcia ma w dużej mierze charakter nieformalny. Studenci ewentualne zastrzeżenia na bieżąco zgłaszają do przydzielonych tutorów.

Pracownicy Wydziału podchodzą do każdego studenta indywidualnie i zbierają opinie podczas indywidualnych rozmów. Studenci z niepełnosprawnościami mogą zgłaszać ewentualne problemy do rzecznika lub pełnomocnika ds. wsparcia osób z niepełnosprawnościami.

Uzasadnienie, z uwzględnieniem mocnych i słabych stron

Studenci ocenianego kierunku mogą liczyć na wsparcie dydaktyczne ze strony nauczycieli akademickich. Niezbędne wsparcie związane z tokiem studiów studenci otrzymują w bezpośrednim kontakcie z tutorami lub z Biura Obsługi Studenta. W przypadku spraw zaawansowanych studenci mogą skorzystać z pomocy Dziekanatu.

Na uczelni funkcjonuje efektywny system pomocy materialnej, który w opinii studentów jest motywacją do osiągania lepszych wyników w nauce. Wydział podejmuje działania mające na celu wspieranie studentów w kontaktach z otoczeniem społeczno-gospodarczym, które w opinii studentów są na zadowalającym poziomie. Studenci mają zapewnione wsparcie w procesie wchodzenia na rynek pracy poprzez obowiązkowe praktyki zawodowe, jednakże w opinii studentów obecnych na spotkaniu z Zespołem Oceniającym forma ich zaliczenia nie jest do końca jasna. Studenci z niepełnosprawnościami mogą liczyć na odpowiednie wsparcie od rzecznika i pełnomocnika ds. osób z niepełnosprawnościami.

Studenci ocenianego kierunku aktywnie działają w kołach naukowych, ale nie mają zapewnionego wsparcia finansowego. Władze Jednostki wspierają samorząd studencki, który uczestniczy w działaniach organów kolegialnych Uczelni.

Ze względu na niewielką liczbę studentów na wizytowanym kierunku proces zgłaszania uwag dotyczących oferowanego wsparcia ma w dużej mierze charakter nieformalny.

Dobre praktyki

1. Uczelnia oferuje studentom specjalistyczną pomoc psychologiczną oraz wsparcie w codziennych problemach życiowych studentów poprzez Akademicką Sieć Pomocy Psychologiczno-Pedagogicznej,

Zalecenia

1. Dofinansowania częściowe bądź całościowe działań podejmowanych przez studentów zrzeszonych w kole naukowym. Na przykład poprzez wprowadzenie konkursów grantowych dla organizacji studenckich na organizację wydarzeń zawartych w złożonym preliminarzu,
 2. Wprowadzenia formy oceny pracy dziekanatów oraz informowanie studentów o wynikach prowadzonych ankiet, w tym o wynikach ewaluacji.
- 5. Ocena dostosowania się jednostki do zaleceń z ostatniej oceny PKA, w odniesieniu do wyników bieżącej oceny**

Zalecenie	Charakterystyka działań doskonalących oraz ocena ich skuteczności
BRAK	BRAK

Polska Komisja Akredytacyjna po raz pierwszy oceniała jakość kształcenia na kierunku „sztuki nowoczesne – design now!” prowadzonym na Wydziale Nauk Pedagogicznych Dolnośląskiej Szkoły Wyższej we Wrocławiu.

Załączniki:

Załącznik nr 1. Podstawa prawna oceny jakości kształcenia

1. Ustawa z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2183, z późn. zm.);
2. Ustawa z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1669)
3. Ustawa z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595 z późn. zm.);
4. Ustawa z dnia 22 grudnia 2015 r. o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji (Dz. U. z 2016 r. poz. 64);

5. Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 20 września 2016 r. w sprawie ogólnych kryteriów oceny programowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1529);
6. Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 26 września 2016 r. w sprawie warunków prowadzenia studiów (Dz. U. z 2016 r. poz. 1596);
7. Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 26 września 2016 r. w sprawie charakterystyk drugiego stopnia Polskiej Ramy Kwalifikacji typowych dla kwalifikacji uzyskiwanych w ramach szkolnictwa wyższego po uzyskaniu kwalifikacji pełnej na poziomie 4 – poziomy 6-8 (Dz. U. z 2016 r. poz. 1594);
8. Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 8 sierpnia 2011 r. w sprawie obszarów wiedzy, dziedzin nauki i sztuki oraz dyscyplin naukowych i artystycznych (Dz. U. Nr 179, poz. 1065);
9. Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 2 listopada 2011 r. w sprawie Krajowych Ram Kwalifikacji dla Szkolnictwa Wyższego (Dz. U. Nr 253, poz. 1520);
10. Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 10 lutego 2017 r. w sprawie tytułów zawodowych nadawanych absolwentom studiów, warunków wydawania oraz niezbędnych elementów dyplomów ukończenia studiów i świadectw ukończenia studiów podyplomowych oraz wzoru suplementu do dyplomu (Dz. U. z 2017 poz. 279);
11. Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 16 września 2016 r. w sprawie dokumentacji przebiegu studiów (Dz. U. z 2016 poz. 1554);
12. Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 25 września 2014 r. w sprawie warunków, jakim muszą odpowiadać postanowienia regulaminu studiów w uczelniach (Dz. U. z 2014 r. poz. 1302);
13. Statut Polskiej Komisji Akredytacyjnej przyjęty uchwałą Nr 3/2016 Polskiej Komisji Akredytacyjnej z dnia 29 listopada 2016 r. w sprawie statutu Polskiej Komisji Akredytacyjnej;
14. Uchwała Nr 2/2017 Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej z dnia 12 stycznia 2017 r. w sprawie zasad przeprowadzania wizytacji przy dokonywaniu oceny programowej.